

บทบัญญัติของพรรคสันนิบาตเสรีชนต่อต้านฟาสซิสต์

๑. รูปการปกครองของพม่า

เมื่อพม่าได้รับเอกราชโดยสมบูรณ์จากอังกฤษเมื่อ ๔ มกราคม ๑๙๔๘ แล้ว พม่าได้ปกครองประเทศในระบอบประชาธิปไตยโดยโดยรัฐสภา มีประธานาธิบดีเป็นประมุข มีคณะรัฐบาล และมีสภา ๒ สภา คือ สภาผู้แทนราษฎรหรือสภาล่าง (Chamber of Deputies) กับสภานิติบัญญัติหรือสภาสูง (Chamber of Nationalities) โดยมีกฎหมายรัฐธรรมนูญเป็นหลักในการบริหารประเทศ

๑.๑ กฎหมายรัฐธรรมนูญ

กฎหมายรัฐธรรมนูญของพม่าได้ดัดแปลงมาจากกฎหมายรัฐธรรมนูญของประเทศต่าง ๆ หลายประเทศ เช่น สหรัฐ ฯ ฝรั่งเศส ยูโกสลาเวีย แต่ส่วนใหญ่แล้วจะมาจากอังกฤษ ทั้งนี้เพราะคณะกรรมการพิจารณาร่างกฎหมายรัฐธรรมนูญซึ่งได้แก่ เมอร์ บาดู ผู้พิพากษาฉันทอง ผู้พิพากษา จอมินท์ และอูซานทูน ที่ปรึกษารัฐธรรมนูญ นั้น ได้สำเร็จการศึกษาจากโรงเรียนกฎหมายเกมบริจจ์และศาลอิมน์

ตามกฎหมายรัฐธรรมนูญพม่าได้กำหนดให้อำนาจอธิปไตยเป็นของประชาชนพม่า ซึ่งจะใช้อำนาจนี้โดยผ่านการเลือกตั้งทั่วไปที่มีขึ้นทุก ๔ ปี และกำหนดให้รัฐใหญ่ใหญ่ รัฐกะฉิ่น รัฐกะบะ รัฐกะเหรี่ยง และรัฐฉิน มีผู้แทนของแต่ละรัฐเข้าร่วมในรัฐบาลของสหภาพพม่า โดยเลือกจากบรรดาสมาชิกสภาของรัฐนั้น ๆ ๑ คน เป็นรัฐมนตรีในคณะรัฐบาลสหภาพพม่า และรัฐมนตรีทั้งกลางจะดำรงตำแหน่งประมุขของรัฐนั้น ๆ ด้วย

บรรดารัฐต่าง ๆ มีอิสระในการปกครองตนเองโดยมีรัฐบาลของรัฐรับผิดชอบต่อสภาของรัฐ โดยรัฐธรรมนูญจะกำหนดขอบเขต อำนาจหน้าที่ของสภาของรัฐไว้ ซึ่งได้แก่

ความสงบเรียบร้อยภายในรัฐ การคมนาคม การศึกษา การสาธารณสุข และการปกครอง
ท้องถิ่น และรัฐต่าง ๆ จะมั่งมีประมาณของตนเองเป็นเอกเทศ และข้าราชการของตนเอง
ด้วย

นอกจากนี้ รัฐธรรมนูญยังให้สิทธิแก่รัฐต่าง ๆ (ยกเว้นรัฐละติน) ในอันที่จะแยก
ตัวออกจากกันได้เมื่อครบ ๑๐ ปี นับตั้งแต่วันที่กฎหมายรัฐธรรมนูญมีผลบังคับใช้ ส่วนการแก้ไข
กฎหมายรัฐธรรมนูญนั้นจะต้องได้รับเสียงสนับสนุนจากสภาสูงและสภาล่างซึ่งประชุมรวม
กันด้วยเสียง ๒ ใน ๓

๑.๒ อำนาจนิติบัญญัติ

อำนาจนิติบัญญัติตกอยู่กับรัฐสภา ซึ่งประกอบด้วยสภาสูงได้แก่ สภาอนุชาติ มีสมาชิก
๑๒๕ คน และสภาล่าง ได้แก่ สภาผู้แทน มีสมาชิก ๒๕๐ คน สมาชิกของทั้งสองสภาได้รับ
เลือกตั้งมีกำหนด ๔ ปี

กฎหมายรัฐธรรมนูญได้กำหนดที่นั่งสมาชิกสภาสูงจากรัฐต่าง ๆ ดังนี้คือ.-

ผู้แทนจากพม่าแทน	๒๒	ที่นั่ง
ผู้แทนจากรัฐไทยใหญ่	๒๕	"
ผู้แทนจากรัฐกะเหรี่ยง	๑๕	"
ผู้แทนจากรัฐละติน	๑๒	"
ผู้แทนจากรัฐจีน	๘	"
ผู้แทนจากรัฐกะยา	๓	"

พลเมืองทุกคนที่มีอายุ ๒๑ ปีบริบูรณ์และไม่ขาดคุณสมบัติตามกฎหมายรัฐธรรมนูญ มี
สิทธิสมัครเข้ารับเลือกตั้งในสภาใดสภาหนึ่ง ส่วนผู้ที่มีสิทธิออกเสียงเลือกตั้งจะต้องมี
อายุ ๑๘ ปีบริบูรณ์

ส่วนการยุบสภานั้นหากสภาล่างถูกยุบ สภาสูงก็จะต้องถูกยุบด้วยโดยอัตโนมัติ

๑.๓ อำนาจบริหาร

อำนาจบริหารตกอยู่กับนายกรัฐมนตรีและคณะรัฐมนตรีซึ่งได้รับการแต่งตั้งจาก
ประธานาธิบดี และคณะรัฐมนตรีจะต้องรับผิดชอบในการบริหารต่อศาลา

ประธานาธิบดีเป็นประมุขของประเทศ ได้รับการเลือกตั้งโดยการประชุมร่วมกัน
ของรัฐสภาด้วยการลงคะแนนลับ ประธานาธิบดีอยู่ในตำแหน่งสมัยละ ๕ ปี และอาจจะได้
รับเลือกใหม่ได้อีกเพียงครั้งเดียว ประธานาธิบดีมีอำนาจเรียกประชุม และยุบสภา
โดยคำแนะนำของนายกรัฐมนตรี และเป็นผู้ลงนามประกาศใช้กฎหมายที่ผ่านสภาทั้งสองแล้ว

คณะรัฐมนตรีนายกรัฐมนตรีจะต้องมีเสียงข้างมาก นายกรัฐมนตรีเป็นผู้เลือกคณะ
รัฐมนตรีจากสมาชิกรัฐสภา แล้วนำเสนอให้ประธานาธิบดีเป็นผู้แต่งตั้ง

๑.๔ อำนาจตุลาการ

อำนาจตุลาการเป็นอำนาจอิสระ อำนาจนี้ตกอยู่กับศาลซึ่งประกอบด้วยศาลแขวง
หรือศาลชั้นต้น ศาลอุทธรณ์ ในศาลชั้นต้นนั้นจะมีศาลสูงอยู่ ๑ ศาล รวมอยู่ด้วย โดยศาล
ชั้นต้นมีอำนาจพิจารณาตัดสินคดีชั้นต้นและคดีอุทธรณ์ และมีอำนาจที่จะตัดสินปัญหาทั่วไปตามกฎหมาย
หมายและข้อเท็จจริง ส่วนศาลสูงเป็นศาลพิเศษมีอำนาจพิจารณาเกี่ยวกับสนธิสัญญาที่พม่า
ได้ทำขึ้นกับต่างประเทศ ข้อพิพาทระหว่างสหภาพกับรัฐ หรือรัฐกับรัฐ และเรื่องต่าง ๆ
ตามที่กฎหมายได้กำหนดไว้ ในกรณีที่ศาลสูงเห็นว่าคดีที่อยู่ในศาลไคมีปัญหาเรื่องขอบเขต
อำนาจตามที่รัฐธรรมนูญไว้หรือไม่นั้น ศาลสูงอาจจะนำคดีนั้นมาพิจารณาเองได้ ส่วน
ศาลอุทธรณ์ชั้นสุดท้ายนี้เรียกว่า ศาลฎีกา พิจารณาคดีที่อุทธรณ์จากศาลชั้นต้นและศาลสูง คำ
พิพากษาของศาลฎีกาถือเป็นที่สุด

๒. โครงสร้างพรรค เอ.เอฟ.พี.เอฟ.แอด.

พรรค เอ.เอฟ.พี.เอฟ.แอด. เป็นพรรคผสมที่แปรสภาพจากขบวนการชาตินิยม
ที่ประสบความสำเร็จในการกอบกู้เอกราชของพม่า โครงสร้างของพรรค เอ.เอฟ.พี.

เอฟ.แอด. จึงเป็นการรวมตัวของกลุ่มผลประโยชน์อย่างหลวม ๆ เท่านั้น ทั้งนี้เป็น
ผลสืบเนื่องมาจากวิวัฒนาการทางการเมืองของพม่าที่อาจแบ่งได้เป็น ๒ ระยะ
ดังนี้.-

ระยะแรก เป็นการรวมตัวของนักศึกษา ซึ่งได้รับอิทธิพลของการศึกษาจากฝ่าย
ยุโรป นักศึกษาวิทยาลัยย่างกุ้งได้จัดตั้ง "สมาคมชาวพุทธวัยรุ่น" (Young Men's
Buddhist Association, YMBA) ขึ้นเมื่อปี ๑๙๐๖ เพื่อศึกษา อภิปราย แก้ไขและ
ปฏิรูปศาสนาตามแนวการศึกษาแบบใหม่ และตามแนวความคิดของฝ่ายตะวันตก โดยลัด
เดียนแบบ วาย.เอ็ม.ซี.เอ. (Young Men's Christian Association) ในย่างกุ้ง
วาย.เอ็ม.บี.เอ. ของพม่านี้ต่อมาได้ทำหน้าที่เสมือนองค์การทางการเมือง เพราะในระยะ
นั้นไม่มีสถาบันใดทำหน้าที่พรรคการเมือง เขาไม่มีส่วนร่วมในการต่อรองกับรัฐบาลอังกฤษ
เมื่อปี ๑๙๑๙ และ ๑๙๒๐ ต่อมาเมื่ออังกฤษปฏิรูปรัฐธรรมนูญของอินเดียนและกีดกันพม่ามิให้
ได้รับประโยชน์จากการปรับปรุงครั้งสัปดาห์ การรวมกลุ่มทางศาสนาของ วาย.เอ็ม.บี.เอ.
ก็ได้แปรสภาพเป็นกลุ่มทางการเมือง เมื่อปี ๑๙๒๐ โดยเปลี่ยนชื่อเป็น "สภาใหญ่ของสมาคม
ชาวพม่า" (Grand Council of Burmese Association, GCBA) ผลงานของ
จี.ซี.บี.เอ. ก็คือนักศึกษามหาวิทยาลัยย่างกุ้งได้ก่อการสไตรก์ขึ้น สาเหตุเนื่องจากรัฐ
บาลได้ปรับปรุงให้วิทยาลัยย่างกุ้งเป็นมหาวิทยาลัย และได้วางกฎระเบียบข้อบังคับมากมาย
เพื่อป้องกันการแทรกแซงทางการเมือง ตลอดจนกีดกันการรับตัวนักศึกษาเข้าเรียนมหา
วิทยาลัย จากคำโหน่ยลง ทำให้นักศึกษาไม่พอใจจึงได้ก่อการสไตรก์ขึ้น อย่างไรก็ตามการ
สไตรก์ครั้งนั้นจะเป็นเรื่องของมหาวิทยาลัย แต่ก็เป็นการศึกษาของเมือง
ของนักศึกษาและเป็นสิ่งบอกเหตุว่า ชาวพม่าสามารถจัดตั้งองค์การทางการเมืองได้
นอกจากนี้ยังได้สร้างแนวอย่างของความเคลื่อนไหวทางการเมือง สร้างอำนาจต่อรองกับ
รัฐบาล และได้สร้างผู้นำนักศึกษาที่สำคัญ ๆ เป็นกำลังต่อไปในอนาคตด้วย จี.ซี.บี.เอ.
นี้ได้ขยายตัวออกไปยังหมู่บ้านต่าง ๆ โดยมีพระสงฆ์ให้ความร่วมมือนำไปเผยแพร่ และได้
ดำเนินบทบาททางการเมืองด้วยการกดดันเจ้าหน้าที่จะระดมทุนที่เจ้าหน้าที่เก็บภาษี

ในปี ๑๙๑๑ - ๑๙๑๒ จี.ซี.บี.เอ. ได้ดำเนินการจัดตั้งองค์การทางการเมืองขึ้นตามหมู่บ้านเพื่อต่อต้านรัฐบาลและบ่อนทำลายอำนาจเจ้าหน้าที่ในท้องถิ่น และผลงานของ จี.ซี.บี.เอ. ได้รับการสนับสนุนอย่างกว้างขวางจนเป็นพลังที่ผลักดันให้พม่าได้มีการปกครองระบอบไดอารคีย์ รัฐบาลคู่ (Dyarchy System) เมื่อปี ๑๙๒๓ ในระบบนี้มีรัฐมนตรีมากกว่าครึ่งรับผิดเขตคณะมนตรีซึ่งประชาชนเลือกตั้งขึ้นมา ทั้งนี้มีรัฐมนตรีอีกจำนวนหนึ่งคอยถ่วงดุลย์ โดยรัฐบาลอังกฤษเป็นผู้ควบคุมอีกทีหนึ่ง ภายใต้ระบบนี้พม่ามีสภาซึ่งมีสมาชิกเลือกตั้งโดยประชาชนเป็นครั้งแรกมีสมาชิก ๗๕ คน ในจำนวนทั้งหมด ๑๐๓ คน ที่ได้รับเลือกตั้งจากประชาชน แต่อังกฤษได้สงวนสิทธิในการควบคุมกิจการกระทรวงที่สำคัญ คือ กระทรวงการคลังและกระทรวงมหาดไทย ถึงแม้ว่าพม่าจะได้อำนาจในขอบเขตจำกัด แต่ชาวพม่าก็มีส่วนในการปกครองประเทศ ชาวพม่าได้เริ่มมีบทบาททางการเมืองของตนแบบปัจเจกนิยม ไม่มีระเบียบ ไม่มีหลักการ ผู้ที่ได้รับเลือกเข้ามาในวงการเมืองจะถือเรื่องพรรคพวกของตนเป็นเรื่องสำคัญ ท้ายเหตุนี้จึงมีการเปลี่ยนกลุ่มกันอยู่เสมอ ในการเลือกตั้งทั่วไปครั้งแรกเมื่อปี ๑๙๒๖ จี.ซี.บี.เอ. ได้แยกออกเป็น ๓ กลุ่ม แยกเป็น "พรรคยี่สิบเอ็ด" ของ ญาปี (U Ba Pe) "พรรคก้าวหน้าหรือพรรคหม่นผาทอง กลุ่มหมองจี (Maung Gyi) ซึ่งเป็นกลุ่มฝ่ายขวาที่อังกฤษสนับสนุน" และกลุ่ม จี.ซี.บี.เอ. เดิม

Lucian W. Pye Southeast Asia's Political Systems (Princeton Hall Inc. Eglewood Cliff, New Jersey 1967) p. 27.

^๒ Bixler, op.cit., p. 53.

^๓ Htin Aung, op.cit., p. 288.

^๔ Tinker, op.cit., p. 3

ระยะที่สอง เป็นการรวมตัวของนักศึกษาที่จบจากมหาวิทยาลัยย่างกุ้ง ได้มีความเคลื่อนไหวที่จะให้พม่าได้เอกราชอย่างสมบูรณ์ นักศึกษาเหล่านี้เรียกตัวเองว่า ทะชิน และได้จัดตั้งองค์การของพวกเขาขึ้น คือ Dobama Asi Ayone (We Burmans Association) เมื่อปี ๑๙๓๐ โดยมี อนุ (U Nu) อองซาน (Aung San) เข้าร่วมเป็นสมาชิกด้วย ได้มีความเคลื่อนไหวต่อต้านอังกฤษ เนื่องจากอองซานเป็นเลขาธิการพรรค Dobama Asi Ayone มีแนวความคิดแบบนาซีที่ต้องการได้อำนาจด้วยวิธีใช้กำลัง ดังนั้นพวกทะชินจึงได้จัดตั้งกองทัพของตนขึ้นเมื่อปี ๑๙๓๐ เรียกว่า Bama Let Tak ซึ่งรู้จักกันในภาษาอังกฤษว่า Steel Corps และได้เป็นแบบอย่างของการจัดตั้งพรรคการเมืองของพม่าที่นิยมจะต้องตั้งกองทัพของพรรคตามแบบฉบับของฮิตเลอร์ และมุสโสลินี ปรากฏว่าพรรค Sinyetha ของ ดร. บามอ มีกองทัพชื่อ Damatat พรรค Myochit ของอูซอ (U Saw) คือ กองทัพการชน (Galon Army) ทั้งนี้โดยยึดถือคำพูดของสตาลินที่มีความหมายว่า "กองทัพจะเป็นเครื่องตัดสินทุกอย่าง แม้ว่าจะหาอาวุธปืนไม่ได้ แต่เมื่อตัดสินใจอย่างเด็ดเดี่ยวแล้วก็จะหาปืนได้เอง"

ผลการดำเนินงานของพวกทะชินได้ก่อความไม่สงบขึ้นทั่วไป ยังผลให้คนงานบ่อน้ำมันหยุดงานเมื่อปี ๑๙๔๐ ทางการจึงได้สั่งจับกุมตัวบุคคลสำคัญ ๆ รวมทั้งอนุและอองซานด้วย อองซานหลบหนีไปได้โดยการช่วยเหลือของญี่ปุ่น และรับการอบรมวิชาการทหารที่ญี่ปุ่นหลายเดือน ต่อมาเมื่อปี ๑๙๔๑ อองซานได้ลอบกลับเข้ามาในพม่า และติดต่อกับพรรคปฏิวัติพม่าซึ่งทะชินมาช่วยและอจจเอียงได้จัดตั้งขึ้นเมื่อปี ๑๙๓๐ ได้มีการจัดตั้งคณะกรรมการขึ้น ๕ คน ซึ่งมีจอเอียงและบาส่วยรวมอยู่ด้วยทำการคัดเลือกพวกอาสาสมัครจากทะชินและสมาชิก Steel Corps จำนวน ๓๐ คน ซึ่งต่อมาเรียกว่า คณะ ๓๐ สหาย ไปฝึกอบรมวิชาทหารที่เกาะฟอร์โมซา หรือไต้หวันในปัจจุบันนี้

ในปลายปี ๑๙๔๑ ก็ได้มีการจัดตั้งกองทัพเอกราชพม่าขึ้น (Burma Independence Army, BIA) รวมมือกับญี่ปุ่นสู้รบกับอังกฤษเพื่อแยกเอกราชให้แก่พม่า ของชานและคณะ ๓๐ สหาย โคมกพม่าเมื่อมกราคม ๑๙๔๒ เพื่อช่วยญี่ปุ่น ในการสู้รบพม่าได้จัดตั้งการปกครองขึ้นในบริเวณต่าง ๆ หลังจากที่ประสบชัยชนะทางด้านปฏิบัติการทางทหารเมื่อ ๑ สิงหาคม ๑๙๔๒ ได้จัดตั้งคณะบริหารขึ้นคณะหนึ่ง โดยมีมามอ เป็นหัวหน้า ในโอกาสนี้ไกรวม Dobama Asi Ayone กับพรรค Sinyetha ของมามอเข้าเป็นพรรคเดียวกันมีชื่อว่า Dobama Sinyetha Asi Ayone มีได้มีบทบาททางการเมือง เนื่องจากญี่ปุ่นมิได้เจตนาจะให้เอกราชแก่พม่าอย่างแท้จริง และได้พยายามล้มกองทัพของพวกเขา ทะหนักพยายามให้สลายกำลังกองทัพเอกราชพม่า การบีบบังคับของญี่ปุ่นได้ผลักดันให้กลุ่มผู้รักชาติที่ไม่พอใจการปกครองแบบกดขี่ของญี่ปุ่นรวมตัวกัน โดยมีองชานเป็นหัวหน้าตั้งแต่วันที่ ๑๙๔๔ กลุ่มการเมืองที่สำคัญ ยกเว้นพรรค Sinyetha ก็เริ่มกำลังกันต่อต้านญี่ปุ่น โดยจัดตั้งขบวนการกู้ชาติขึ้นมีชื่อว่า องค์การต่อต้านฟาสซิสต์ (Anti-Fascist Organization, AFO) ประกอบด้วยกองทัพแห่งชาติพม่า (Burma National Army) ซึ่งจัดขึ้นเมื่อ ๒๖ กันยายน ๑๙๔๒ พรรคคอมมิวนิสต์ สันนิบาตเยาวชนเอเชียตะวันออก (East Asia Youth League) พรรคมหาพม่า (พรรค Dobama Sinyetha ของมามอ) พรรค Songhas' Asi Ayone รวมทั้งชนกลุ่มน้อยกะเหรี่ยง ไทยใหญ่ (ฉาน) คะชีน ชิน และยะโฮ องค์การนี้ประสานงานกับอังกฤษอย่างลับ ๆ ต่อต้านญี่ปุ่น เมื่อญี่ปุ่นพ่ายแพ้ถอนตัวออกไปจากกรุงย่างกุ้งเมื่อ ๒๓ เมษายน ๑๙๔๕ องค์การ เอ.เอฟ.โอ. ก็ได้เข้าร่วมการแทนที่การกลับมาของอังกฤษ

อย่างไรก็ดี องชานพยายามทุกวิถีทางที่จะให้อังกฤษยอมแทนผลงานของขบวนการกู้ชาติ ทั้งทางด้านประโยชน์ประนอมและคุณความ ซึ่งอังกฤษก็ได้แสดงท่าทีผ่อนปรนด้วยการเจรจาในรายละเอียดเกี่ยวกับการให้เอกราชพม่า แต่ขณะเดียวกันอังกฤษก็ได้พยายามบั่นทอนกำลังสำคัญของพวกขบวนการกู้ชาติด้วยการสลายกองทัพแห่งชาติพม่า โดยรับสมาชิกของกองทัพแห่งชาติพม่า เข้าเป็นทหารประจำการกองทัพรัฐบาล แต่องชานพยายามที่จะรักษาหน่วยกำลังของตนไว้เพื่ออำนาจต่อรองทางการเมือง ดังนั้นสมาชิกกองทัพเอกราชจึงเขาเป็นทหารประจำการเพียงบางส่วน มีจำนวน ๔,๗๐๐ คน ส่วนที่เหลืออีก ๓,๕๐๐ คนนั้นได้จัดตั้งกลุ่มเล็ก ๆ ขึ้น เรียกว่า Pyithu Yebam Ahphwer หรือองค์การอาสาสมัคร

แห่งประชาชน (People's Volunteer Organization, PVO) ^๖ มีลักษณะเป็นกอง
ทัพของ เอ.เอฟ.พี.เอฟ.แอด. กระจายทั่วไปตามจังหวัดต่าง ๆ โดยมีองฆานเป็นผู้มั่ง
คัมบัญชี ฆานก็ได้กำดั่งอาสาสมัครแห่งประชาชนนี้สนับสนุนฆานของตนในการเจรจ
เรื่องเอกราชกับอังกฤษ

อังกฤษประกาศนโยบายเกี่ยวกับพม่าในสมุคปกขาว เมื่อ ๑๗ พฤษภาคม ๑๙๔๕
ให้ไว้รัฐธรรมนูญฉบับปี ๑๙๓๕ ต่อไป จนถึงปี ๑๙๔๘ ระหว่างเฉพาะกาลนี้ผู้สำเร็จราชการ
จะรับผิดชอบการบริหารทั้งหมดโดยสิ้นเชิง จะจัดตั้งคณะกรรมการบริหารขึ้นคณะหนึ่ง เป็นองค์กร
เล็ก ๆ ต่อไปจะขยายให้ชาวพม่าเข้ามามีส่วนร่วมด้วย และในระยะเฉพาะกาลนี้จะจัดให้มีการ
การเลือกตั้งทั่วไป และผู้แทนที่ได้รับเลือกตั้งนี้จะทำการร่างรัฐธรรมนูญ ในขั้นต่อไปพม่า
ถึงจะปกครองตนเองภายในเครือจักรภพ ทั้งนี้บริเวณดินแดนกลุ่มน้อยยังคงอยู่ภายใต้
การปกครองของผู้สำเร็จราชการ การที่อังกฤษได้กำหนดขั้นตอนนี้มีวัตถุประสงค์
สังคที่จะฟื้นฟูเศรษฐกิจของพม่าที่ได้รับความเสียหายเนื่องจากสงครามและต้องการฟื้นฟู
ระเบียบและกฎหมายต่าง ๆ รวมทั้งฝึกชาวพม่าในเรื่องการปกครองตัวเองด้วย สมุคปก
ขาวมีใ้ระบุถึงวิธีการที่จะดำเนินไปสู่เป้าหมายดังกล่าว โดยเฉพาะอย่างยิ่งในทางเศรษฐกิจ
ทำให้ชาวพม่าไม่ไว้วางใจอังกฤษเนื่องจากชาวอังกฤษและอินเดียเป็นผู้ครอบงำเศรษฐกิจ
ของพม่า การฟื้นฟูเศรษฐกิจของพม่าก็คือการฟื้นฟูเศรษฐกิจให้แกชาวอังกฤษและอินเดีย
ให้ครอบงำพม่าต่อไป

องฆานได้ทบทวนนโยบายของอังกฤษโดยจัดการชุมนุมประชาชนที่กรุงย่างกุ้ง
เมื่อ ๑๕ สิงหาคม ๑๙๔๕ และประกาศเปลี่ยนชื่อองค์กร เอ.เอฟ.ไอ. เป็นสันนิบาต
เสรีชนต่อต้านฟาสซิสต์ (Anti - Fascist People's Freedom League,

^๖ Donnison, op.cit., p. 128.

^๗ Tinker op.cit., p. 18.

AFFFL) โดยมีเป้าหมายเพื่อกอบกู้เอกราชของพม่า อองซานได้ประกาศว่า พรรค เอ. เอ.พี.เอ.แอล. เป็นของประชาชน เป็นตัวแทนของประชาชน อองซานได้สร้างฐานะ พรรค เอ. เอ.พี.เอ.แอล. ให้เป็นของมวลชน การเจรจาเรียกร้องเอกราชของอองซาน จึงประสบความสำเร็จ ทั้งนี้เพราะอองซานมีพรรค เอ. เอ.พี.เอ.แอล. หนุนหลังอยู่ ทางด้านการเมือง มีองค์การอาสาสมัครแห่งประชาชนเป็นองค์การทางทหาร เป็นเครื่อง บันดาลชัยเพื่อผลทางการเมือง พรรค เอ. เอ.พี.เอ.แอล. จึงมีโครงสร้างเป็นแนว ร่วมของกลุ่มผลประโยชน์ต่าง ๆ ที่มารวมกันเป็นขบวนการชาตินิยม โดยมีเป้าหมายร่วมกัน เพื่อกอบกู้เอกราชของพม่า

๒.๑ โครงสร้างพรรค เอ.เอ.พี.เอ.แอล.

โครงสร้างของพรรค เอ.เอ.พี.เอ.แอล. นี้ประกอบด้วย ขบวนการชาตินิยม เอ.เอ.ไอ. เอ็ม และโคกรวมกลุ่มถึงกลุ่มผลประโยชน์ต่าง ๆ ดังนี้^๕

- ๑. องค์การชาวนาแห่งพม่า (All Burma Peasants Organization)
- ๒. องค์การสหพันธ์การค้า (Federation of Trade Organization)
- ๓. สภาสหภาพแรงงาน (Trade Union Congress Burma)
- ๔. สันนิบาตเสรีภาพสตรี (Woman's Freedom League)
- ๕. สภามุสลิม (Burma Muslim Congress)
- ๖. สภาประชาชนากะชิน (Kachin National Congress)
- ๗. สันนิบาตสหภาพกะเหรี่ยง (Union Karen League)
- ๘. สภาชาวจีน (Chin's Congress)

^๕ Maung Maung, op.cit., p. 162

^๘ Pye, op.cit., p.48

- ๙. สภาสหประชาชนชาวเขา (The United Hill People's Congress)
- ๑๐. หน่วยดับเพลิงเบม่า (All Burma Fire Brigade)
- ๑๑. องค์การครูเบม่า (All Burma Teacher Organization)
- ๑๒. สมาคมรถพยาบาลเซนต์จอห์น (St. John Ambulance Association)

จากลักษณะโครงสร้างของพรรค เอ.เอฟ.พี.เอฟ.แอล. ที่กล่าวมาเป็นการรวมตัวแบบหลวม ๆ ซึ่งแต่ละกลุ่มก็มีผู้นำของตน มีลักษณะเป็นแนวร่วมแห่งชาติ อองซานผู้นำพรรค เอ.เอฟ.พี.เอฟ.แอล. ซึ่งเป็นที่ยอมรับของทุกฝ่ายนั้นยังมีได้ทันวางรากฐานให้เป็นระบบ ทั้งนี้เพราะมีภาระกีดกันในการกอบกู้เอกราชของเบม่าและมาเสียชีวิตลงในระยะเวลาอันสั้น ผู้นำคนต่อมาคืออูนูก็มีได้มีคุณสมบัติเป็นผู้นำแห่งชาติแบบเดียวกับอองซาน นอกจากนี้อูนูมิได้ร่วมในการจัดตั้งพรรค เอ.เอฟ.พี.เอฟ.แอล. อูนูเข้าร่วมงานกับพรรค เอ.เอฟ.พี.เอฟ.แอล. เมื่อ ๑๑ มิถุนายน ๑๙๔๗ และต้องรับตำแหน่งเป็นผู้นำของพรรค เอ.เอฟ.พี.เอฟ.แอล. ในระยะเวลากระชั้นชิด หลังจากที่อองซานถูกควบคุมสังหารเมื่อ ๑๙ กรกฎาคม ๑๙๔๗ จึงเป็นการยากที่อูนูผู้นำคนใหม่จะมีอิทธิพลที่เทียบ และเป็นที่ยอมรับของทุกฝ่าย จนสามารถสืบทอดงานของอองซานให้สำเร็จจุดดวงไปได้ อูนูบริหารพรรค เอ.เอฟ.พี.เอฟ.แอล. ด้วยวิสัยทัศน์อำนาจระหว่างผู้นำของกลุ่มต่าง ๆ ภายในพรรค ไร้ความขัดแย้งและการแก่งแย่งอำนาจตลอดจนการแข่งอิทธิพลกันในกลุ่มผู้นำเป็นประโยชน์ ด้วยการคุกคามจะลาออกในกรณีที่มีแนวโน้มว่าอูนูจะควบคุมสถานการณ์ภายในพรรคไว้ไม่ได้

ส่วนประกอบที่สำคัญของโครงสร้างพรรค เอ.เอฟ.พี.เอฟ.แอล. ได้แก่ พรรคโซเชี่ยลิสต์ ซึ่งเป็นพรรคการเมืองที่มีการจัดองค์การที่สูงสุดในพรรค เอ.เอฟ.พี.เอฟ.แอล. พรรคโซเชี่ยลิสต์คือพรรคปฏิวัติเบม่าเดิม ซึ่งทะชิน เมียะและอูจ่อแยง จัดตั้งขึ้นอย่างลับ ๆ เมื่อปี ๑๙๓๙ เพื่อต่อต้านการจัดตั้งกลุ่มคอมมิวนิสต์ของทะชินทิน เบนีเดียวกัน สมาชิกของพรรคปฏิวัติเบม่าเป็นนักศึกษาภาคินิยมที่สำเร็จจากมหาวิทยาลัย พรรคปฏิวัติเบม่าได้แปรสภาพเป็นพรรคโซเชี่ยลิสต์อย่างเปิดเผย เมื่อกันยายน ๑๙๔๕ มีวัตถุประสงค์เพื่อจุด

กับพรรคคอมมิวนิสต์ของจีนทันที ซึ่งในขณะนั้นพรรคคอมมิวนิสต์เป็นพรรคที่มีกำลังจํากัดอยู่
 ที่ที่สุดก็ในพรรค เอ.เอฟ.พี.เอฟ.แอล. พรรคโซเวียตลิสต์มีจำนวนสมาชิกไม่แน่นอน แต่ไม่
 มากนัก คาดว่ามีเพียง ๒,๐๐๐ คน แต่ผู้นำของพรรคได้ดำรงตำแหน่งสำคัญ ๆ ทั้งในคณะ
 รัฐบาลและพรรคด้วย พรรคโซเวียตลิสต์เป็นผู้กำหนดนโยบายของรัฐบาล รวมทั้งนโยบาย
 ของพรรค ทั้งนี้เพราะพรรคโซเวียตลิสต์มีอิทธิพลเหนือองค์การรวบรวมแห่งพม่า สถานภาพ
 แรงงาน และขบวนการสหกรณ์ต่าง ๆ นอกจากนี้ข้าราชการผู้นำและผู้แทนทางการทูต
 ประชานคาเนิงการโอนกิจการ เป็นของชาติ และประธานสหกรณ์ล้วนแต่เป็นสมาชิกของพรรค
 โซเวียตลิสต์ ถึงแม้การจํากัดกรของพรรคโซเวียตลิสต์จะไม่เป็นรูปร่าง แต่ก็ไม่มีหน
 อดอำนาจที่จะควบคุมกลุ่มอื่น ๆ ได้อย่างใด ซึ่งต่อมาเมื่อปี ๑๙๕๒ พรรค
 โซเวียตลิสต์อ้างว่าพรรคตนเป็นแกนนำ (Cadre Party) ของพรรค เอ.เอฟ.พี.เอฟ.
 แอล.

๒.๒ อุดมการณ์

อุดมการณ์ในระยะเริ่มแรกของพรรค เอ.เอฟ.พี.เอฟ.แอล. นั้น คือ กบฏเอกราช
 ของพม่า จากความเป็นมาทางประวัติศาสตร์พม่าต้องต่อสู้เพื่อการสร้างประเทศตลอดมา
 ดังนั้นอุดมการณ์อันเป็นเป้าหมายร่วมกันทั้งประชาชนและกลุ่มทางการเมืองต่าง ๆ ของพม่า
 พรรค เอ.เอฟ.พี.เอฟ.แอล. จึงมีอำนาจในการต่อรองกับรัฐบาลของอังกฤษจนประสบ
 ความสำเร็จในการกอบกู้เอกราชของพม่า

แต่เมื่อการดำเนินงานกอบกู้เอกราชประสบผลสำเร็จตามเป้าหมาย อุดมการณ์
 เก่าก็ได้หมดสภาพไป โดยทางพรรค เอ.เอฟ.พี.เอฟ.แอล. มิได้วางรากฐานอุดมการณ์
 การของพรรคในอนาคตขึ้นมาทดแทน ทั้งนี้อาจจะพิจารณาได้จาก วิวัฒนาการของพรรค

๑๐ Tinker, op.cit., p. 18

๑๑ Richard Butwell, U Nu of Burma, (Standford University Press California 1969) p. 147.

อย่างไรก็ดี หลังจากที่ฉันเห็นว่าตนไม่สามารถเกลี้ยกล่อมชักนำพรรคคอมมิวนิสต์เข้ามาอยู่ในพรรค เอ.เอฟ.พี.เอฟ.แอล. ได้ตามเดิม อุณหภูมิของพรรค เอ.เอฟ.พี.เอฟ.แอล. ก็ได้เปลี่ยนแปลงไป ในระยะหลัง ๆ ได้มีการนำปรัชญาทางพุทธศาสนาเข้ามารวมด้วย โดยอ้างว่าระบบสังคมนิยมจะช่วยให้คนเข้าถึงศาสนาอันหลุดพ้นจากกิเลส และฉันมีความเชื่อว่าพุทธศาสนาจะช่วยให้สังคมนิยมบรรลุผลได้ในพินาศ

เมื่อไม่มีพรรคคอมมิวนิสต์แล้ว พรรคโซเชี่ยลิสต์จึงจัดตั้งขึ้นอย่างเปิดเผยในพรรค เอ.เอฟ.พี.เอฟ.แอล. เมื่อปี ๑๙๕๕ ได้พัฒนาไปอย่างรวดเร็วจนเป็นภาคภูมิพิสัยของพรรค เอ.เอฟ.พี.เอฟ.แอล. ผู้นำของพรรคโซเชี่ยลิสต์ได้ดำรงตำแหน่งสำคัญในคณะรัฐบาลและในพรรค เอ.เอฟ.พี.เอฟ.แอล. ดังนั้นพรรคโซเชี่ยลิสต์จึงเป็นยอดเกิดอุณหภูมิของพรรค เอ.เอฟ.พี.เอฟ.แอล. ด้วย

ถ้อยแถลงของ อูบาสว่ย (U Ba Swe) ผู้นำพรรคโซเชี่ยลิสต์ซึ่งดำรงตำแหน่งรองประธานพรรค เอ.เอฟ.พี.เอฟ.แอล. เมื่อ ๑๔ ธันวาคม ๑๙๕๖ ว่า

ลัทธิมาร์กซ์เป็นแนวทางปฏิบัติของพม่า ในการสถาปนารัฐสังคมนิยมพม่า สำหรับกรรมกร ชาวนา การปฏิบัติของเราจะดำเนินไปไม่ได้ปราศจากลัทธิมาร์กซ์เป็นเครื่องชี้นำทางของเรา เราต้องทำความเข้าใจในเรื่องนี้ครั้งหนึ่งครั้งเดียวเป็นครั้งสุดท้าย เพียงแต่ขบวนการปฏิวัติซึ่งมีอยู่ทั่วพม่าประสานเข้ากับวิธีการและหลักการต่าง ๆ ของพม่า ก็จะทำให้ได้มาตรฐานที่นำไปสู่ความสำเร็จ ทั้งนี้มิได้หมายความว่าเราจะละทิ้งวิธีการต่าง ๆ ของรัสเซียหรือของจีน หรือของประเทศต่าง ๆ เสียทีเดียว เพราะผู้เป็นเรื่งซึ่งมีคุณค่าในการศึกษา.....ทฤษฎีของมาร์กซ์ไม่ขัดกับปรัชญาศาสนาพุทธ ถ้าพวกมันอยู่ตรงไปตรงมาแล้ว ทั้งสองไม่มีอะไรคล้ายคลึงกัน แต่ในข้อเท็จจริงแล้วทั้งมาร์กซ์และพุทธเหมือนกันในด้านแนวความคิดซึ่งมีรากฐานอยู่ ๕ ประการ คือ.-

- ๑. ประชาธิปไตยของประชาชน
- ๒. เศรษฐกิจของประชาชน
- ๓. การศึกษาของประชาชน
- ๔. สุขภาพของประชาชน
- ๕. ความมั่นคงและความปลอดภัยของประชาชน

^{๑๓} Ibid., p. 63.

โดยทางการ เมืองแล้วพมาเป็นเอกราช แต่ในทาง เศรษฐกิจยังคงถูกรวมจำจาก
นายทุนต่างชาติ

การที่พรรค เอ.เอฟ.พี.เอฟ.แอล. ยอมรับอุดมการณ์ของพรรคโซเชี่ยลิสต์ จนถึง
กับได้กำหนดไว้ในรัฐธรรมนูญ ยึดมั่นในอุดมการณ์ของมาร์กซิสต์ กำหนดแนวทางให้พมาเป็น
โซเชี่ยลิสต์ โดยให้เป็นรัฐสวัสดิการนั้น นอกจากเหตุผลที่ว่าไม่มีกลุ่มใดในสังกัดของพรรค
เอ.เอฟ.พี.เอฟ.แอล. ที่มีความเข้มแข็งพอที่จะแสดงความคิดเห็นแตกต่างออกไปแล้ว
ถ้าพิจารณาทางด้านความเป็นมาทางการ เมืองของพมาแล้ว เป็นผลสืบเนื่องมาจากการ
กำหนดงานของพวกทะซินในสมัยที่ยังเป็นนักศึกษาอยู่ พวกนี้เริ่มมีความคิดทางการเมืองใน
วัยที่มีอารมณ์แรง เชื่อมั่นในความคิดของคนและชาวประสพการณ์ ในระยะนั้นมีความ
เชื่อกันทั่วไปว่า ลัทธิสังคมนิยมคือการปฏิบัติเปลี่ยนแปลง บรรดาพวกทะซินหรือสมาชิกพรรค
เอ.เอฟ.พี.เอฟ.แอล. คือพวกที่ก่อให้เกิดการปฏิบัติเปลี่ยนแปลง ดังนั้นจะต้องกลายเป็น
พวกโซเชี่ยลิสต์ นอกจากนี้ พวกทะซินได้เรียนแนวความคิดทางการเมืองจากตำราภาษาอังกฤษ
ซึ่งในขณะนั้นมีแต่เรื่องโซเชี่ยลิสต์ ขณะเดียวกันพวกทะซินยังได้มีการติดต่อกับฝ่าย
ซ้ายในอินเดียนั้นในฐานะที่เป็นพรรคปฏิวัติพรรคหนึ่ง ทะซินของชานและทะซินทันทุนพร้อมด้วย
คนอื่น ๆ อีก ๒ - ๓ คน ได้เดินทางไปอินเดียเมื่อมีนาคม ๑๙๕๐ จึงได้รับอิทธิพลจาก
ฝ่ายซ้ายของอินเดียนั้นด้วย

เหตุผลประการสำคัญอีกประการหนึ่งที่พรรค เอ.เอฟ.พี.เอฟ.แอล. ให้พมาเป็น
เป็นรัฐสังคมนิยมก็คือ พวกชาตินิยมชาวพมาทุกคนต้องการอย่างยิ่งที่จะให้คนต่างชาติของ
พมาออกไปให้พ้นจากประเทศตน เพื่อชาวพมาจะได้เข้าทำงานและใช้ทรัพยากรธรรมชาติ
เป็นประโยชน์แก่ชาวพมาเอง ในความรู้สึกของชาวพมา คนต่างชาติคือพวกทุนนิยม
ดังนั้นพมาจึงยอมรับอุดมการณ์ทางการเมืองที่มีหลักการว่า ประชาชนต้องเป็นเจ้าของเครื่อง
มือในการผลิต และเพื่อใ้บรรลุถึงเป้าหมายนี้ ทุนนิยมจะต้องถูกขจัดไป ด้วยเหตุนี้

เศรษฐกิจแบบสังคมนิยมและสวัสดิการทางสังคมจึงได้ถูกกำหนดไว้ในรัฐธรรมนูญให้เป็น
ที่แน่นอนลงไป แทนที่จะปล่อยให้เป็นเรื่องของการแข่งขันทางการ เมืองระหว่างพรรคการเมือง
เมืองต่าง ๆ และเปิดโอกาสให้ประชาชนเป็นผู้เลือก

เมื่ออนุชารับตำแหน่งประธานพรรค เอ.เอฟ.พี.เอฟ.แอล. ได้ระยะหนึ่ง
ก็ได้พยายามที่จะผนึกพรรคและกลุ่มทางการเมืองต่าง ๆ ให้รวมกันเป็นพรรคการเมือง
อย่างแท้จริง ด้วยการขจัดอุดมการณ์ของพรรคโซเชี่ยลิสต์ และวางอุดมการณ์สำหรับพรรค
เอ.เอฟ.พี.เอฟ.แอล. ในการประชุมสมัชชาของพรรคเมื่อ ๒๕ มกราคม ๑๙๕๕ อนุชาได้
เปลี่ยนอุดมการณ์ของพรรค เอ.เอฟ.พี.เอฟ.แอล. จากลัทธิมาร์กซ์เป็นลัทธิสังคมนิยม
ประชาธิปไตยโดยได้ให้ทัศนะว่า ลัทธิมาร์กซ์เหมือนกับลัทธิคอมมิวนิสต์ และไม่สามารถ
เข้ากันได้กับพุทธศาสนา และพรรค เอ.เอฟ.พี.เอฟ.แอล. ยอมรับลัทธิมาร์กซ์แต่เพียง
บางส่วน โดยเฉพาะในส่วนที่เกี่ยวข้องกับ เศรษฐกิจเท่านั้น อนุชาได้ประกาศไม่ยอมรับลัทธิ
มาร์กซ์ในฐานะที่เป็นปรัชญาชี้นำทางการเมือง และได้เปลี่ยนอุดมการณ์หรือปรัชญาของ
พรรค เอ.เอฟ.พี.เอฟ.แอล. ว่า ไม่ใช่ลัทธิคอมมิวนิสต์ (ลัทธิมาร์กซ์) หรือทุนนิยม
แต่เป็นลัทธิโซเชี่ยลิสต์

การกระทำดังกล่าวของอนุชาปรากฏว่า สมาชิกของพรรค เอ.เอฟ.พี.เอฟ.แอล.
ไม่พอใจ และคัดค้านอุดมการณ์ของอนุชา และอ้างว่าอนุชาไม่ควรจะวางอุดมการณ์ของพรรค
เอ.เอฟ.พี.เอฟ.แอล. เนื่องจากพรรค เอ.เอฟ.พี.เอฟ.แอล. มีโซพรรคการเมืองที่
แท้จริง เป็นเพียงแคพรรคผสม แต่อนุชาก็ยืนยันที่จะให้พรรค เอ.เอฟ.พี.เอฟ.แอล. เป็น
พรรคการเมืองพรรคเดียวอย่างแท้จริง มิให้เป็นแนวร่วมอีกต่อไป ความคิดเห็นขัดแย้ง
ในอุดมการณ์เป็นปัจจัยหนึ่งที่ทำให้เกิดการแตกแยกกันอย่างสิ้นเชิงของพรรค เอ.เอฟ.
พี.เอฟ.แอล. ในระยะต่อมา

๒.๓ การจัดองค์การ

เนื่องจากพรรค เอ.เอฟ.พี.เอฟ.แอล. ประกอบขึ้นด้วยกลุ่มการเมืองต่าง ๆ การจัดองค์การของพรรคจึงขึ้นอยู่กับความสัมพันธ์อันแน่นแฟ้นระหว่างบรรดาหัวหน้าของกลุ่มต่าง ๆ ภายในพรรค การจัดองค์การจึงไม่เป็นระบบ ขาดการควบคุมบังคับบัญชา ตลอดจนขาดระเบียบวินัย จึงก่อให้เกิดการแก่งแย่งอำนาจกันภายในพรรค บรรดาผู้นำของพรรค เอ.เอฟ.พี.เอฟ.แอล. ต่างก็ควบคุมองค์การต่าง ๆ ภายในกลุ่มหรือพรรคของตนอย่างเป็นเอกเทศ ซึ่งบางพรรคหรือบางกลุ่มได้มีการจัดตั้งองค์การภายในพรรคหรือกลุ่มให้ควบคู่ไปกับการจัดองค์การของพรรค เอ.เอฟ.พี.เอฟ.แอล. ทั้งในส่วนกลางและในระดับท้องถิ่น จึงทำให้ไม่สามารถที่จะแยกขอบเขตอำนาจหน้าที่ลงไปให้แน่ชัดระหว่างพรรคแม่ คือ พรรค เอ.เอฟ.พี.เอฟ.แอล. กับพรรคในเครือและองค์การมวลชนต่าง ๆ ด้วยเหตุนี้ การกระทบกระทั่งกันระหว่างพรรคกับกลุ่มมวลชน หรือระหว่างกลุ่มมวลชนด้วยกันจึงมีอยู่เสมอ โดยนัยนี้กลไกบริหารส่วนกลางของพรรคจึงไม่สามารถควบคุมความเคลื่อนไหวในระดับท้องถิ่นของกลุ่มต่าง ๆ ที่อยู่ในสังกัดของพรรค

การจัดตั้งองค์การของพรรค เอ.เอฟ.พี.เอฟ.แอล.

พรรค เอ.เอฟ.พี.เอฟ.แอล. มีสมาชิกทั้งสิ้น ๑,๒๘๗,๒๕๐ คน^{๑๖} การจัดองค์การเป็นไปในรูปของการรวมอำนาจไว้ที่ส่วนกลางจนมีลักษณะเป็นเผด็จการ องค์การของพรรคแบ่งออกได้เป็น ๒ ระดับ คือ ระดับชาติ และระดับท้องถิ่น

ก. องค์การระดับชาติ

๑. สมัชชาใหญ่พรรค (National Congress) สมาชิกของสมัชชาใหญ่มารจากผู้ที่ได้รับการคัดเลือกของคณะกรรมการบริหารระดับอำเภอ (township) ให้

^{๑๖} Ibid., p, 148

เป็นผู้แทนเข้าร่วมประชุมในสมัชชาใหญ่พรรคอำเภอละ ๒ คน^{๑๓} ในหลักการแล้ว สมัชชาใหญ่พรรคกำหนดประชุมปีละครั้ง แต่ปรากฏว่าพรรค เอ.เอฟ.พี.เอฟ.แอล. ประชุมสมัชชาใหญ่พรรคได้เพียง ๒ ครั้ง คือ เมื่อเดือนธันวาคม ๑๙๕๗ และต่อมาเมื่อเดือนมกราคม ๑๙๕๘ สมัชชาใหญ่พรรคมีหน้าที่กำหนดนโยบายของพรรคและเลือกตั้งคณะกรรมการบริหารของพรรค

๒. สภาสูงสุด (Supreme Council) ประกอบด้วยผู้แทนซึ่งเป็นตัวแทนของคณะกรรมการบริหารระดับเขต (district) จำนวน ๒๐๐ คน สภาสูงสุดนี้มีหน้าที่แต่งตั้งคณะกรรมการบริหารของพรรคที่ผ่านการเลือกตั้งจากสมัชชาใหญ่ของพรรค ให้ความเห็นชอบการดำเนินงานของพรรค สภาสูงสุดได้มีมติเมื่อ ๑๖ กุมภาพันธ์ ๑๙๕๗ เห็นชอบเป็นเอกฉันท์ในข้อตกลง อองซาน - แอตลี ที่ลงนามที่ลอนดอน เมื่อ ๒๗ มกราคม ๑๙๕๗

๓. คณะกรรมการบริหาร (Executive Committee) ประกอบด้วยสมาชิก ๑๕ คน^{๑๔} คณะกรรมการบริหารของพรรคนี้เป็นองค์กรที่มีความสำคัญที่สุดของพรรค จะประชุมกันทุกสัปดาห์หรือทุกเดือน มีหน้าที่วางนโยบายและตัดสินใจปัญหาต่าง ๆ และความคุมการปฏิบัติงานของสาขาพรรคทุกสาขา

ข. องค์กรระดับท้องถิ่น

พรรค เอ.เอฟ.พี.เอฟ.แอล. ได้จัดองค์กรในระดับท้องถิ่นจากจังหวัดลงไปเป็นลำดับถึงเขต ในระดับท้องถิ่นจะมีคณะกรรมการบริหารจังหวัดและคณะกรรมการบริหารเขต ซึ่งเป็นตัวแทนที่ได้รับการเลือกตั้งจากหมู่บ้าน การดำเนินงานของคณะ

^{๑๓} Tinker, op.cit., p. 67.

^{๑๔} Butwell, op.cit., p. 147.

กรรมการบริหารส่วนท้องถิ่นอยู่ในความควบคุมของคณะกรรมการบริหารส่วนกลางของพรรคอย่างเคร่งครัด

อย่างไรก็ดี สาขาของพรรคในระดับท้องถิ่นไม่มีส่วนร่วมในการตัดสินใจนโยบาย บทบาทหน้าที่ขององค์การสาขาของพรรคในระดับท้องถิ่นก็คือ จัดให้มีการแสดงความคิดเห็นออกมาในรูปของมวลชนที่ให้การสนับสนุนนโยบายของพรรค

พรรค เอ.เอฟ.พี.เอฟ.แอล. พยายามที่จะจัดสาขาของพรรคขึ้นทุกเขต และทุกจังหวัดตามแบบอย่างของพรรคกรรมกรของอังกฤษ แต่ปรากฏว่าการจัดสาขาของพรรค เอ.เอฟ.พี.เอฟ.แอล. ในระดับท้องถิ่นเป็นไปอย่างหลวม ๆ และได้ลดน้อยถอยลงเป็นลำดับ ทั้งนี้เพราะกลุ่มทางการเมืองในสังกัดได้ตั้งองค์การของตนควบคู่ไปกับการจัดองค์การของพรรค เอ.เอฟ.พี.เอฟ.แอล. บรรดาผู้นำของสาขาพรรคในท้องถิ่นนั้นแม้ว่าจะไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับในการกำหนดนโยบายของพรรค แต่ก็มีอำนาจมากในเขตจังหวัดของตน ผู้นำพรรคในระดับท้องถิ่นส่วนใหญ่เคยเป็นสมาชิกของกองทัพเดกราชพมา (BIA) หรือองค์การอาสาสมัครแห่งชาติ และบางคนนั้นก็สนิทสนมกับองครักษ์และผู้นำระดับชาติ แต่ไม่มีความสามารถและขาดคุณสมบัติที่เป็นสมาชิกสถาบันแทนได้ จึงขาดระเบียบวินัย ส่วนผู้นำบางคนได้เป็นสมาชิกสถาบันแทน ๆ ต้องรับผิดชอบต่อผู้เลือกตั้งและต่อสถาบันแทน ๆ ดังนั้นจึงเกิดการอิจฉาริษยาแก่งแย่งอำนาจกัน และกลาวย้ายไปเสียใจหมกมุ่นกัน

อย่างไรก็ดี บรรดาผู้นำของพรรคทั้งในองค์การระดับชาติและในระดับท้องถิ่นมิได้มาจากการเลือกตั้งตามที่กำหนดไว้ แต่เป็นการคัดเลือกจากวงในของพรรค

นอกจากการจัดองค์การภายในพรรค เอ.เอฟ.พี.เอฟ.แอล. ยังมีการจัดองค์การภายในของพรรค หรือกลุ่มในสังกัด พรรค เอ.เอฟ.พี.เอฟ.แอล. อีกด้วย พรรคที่ใหญ่ที่สุด คือ พรรคโซเชี่ยลิสต์ แม้พรรคคอมมิวนิสต์ที่ถูกขับไล่ออกไป พรรคโซเชี่ยลิสต์เป็นพรรคที่เป็นหัวใจของพรรค เอ.เอฟ.พี.เอฟ.แอล. ทั้งนี้เพราะสมาชิก

ของพรรคโซเชี่ยลิสต์ได้ดำรงตำแหน่งสำคัญในคณะรัฐบาลในพรรค นอกจากนี้กลุ่มผลประโยชน์ที่สังกัดพรรค เอ.เอฟ.พี.เอฟ.แอล. ส่วนใหญ่ที่เป็นสมาคมที่ไม่มีบทบาททางการเมืองนั้น มิได้มีกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับพรรค เอ.เอฟ.พี.เอฟ.แอล. และองค์การอาสาสมัครแห่งประชาชนส่วนใหญ่ในระยะต่อมาได้หลบหนีไปเข้ากับพวกกบฏ^{๑๘} ทั้งนี้ นโยบายของพรรคหรือของรัฐบาลจึงมาจากพรรคโซเชี่ยลิสต์

อย่างไรก็ดี พรรคโซเชี่ยลิสต์เองก็มิได้มีการจัดองค์การที่เป็นรูปร่างอย่างแน่นอน ถึงแม้พรรคโซเชี่ยลิสต์จะมีคณะกรรมการกลางพรรค แต่ก็มีได้จัดตั้งสาขาพรรคในระดับท้องถิ่น พรรคโซเชี่ยลิสต์ดำเนินบทบาททางการเมืองในระดับท้องถิ่นผ่านทางสาขาของพรรค เอ.เอฟ.พี.เอฟ.แอล. ในท้องถิ่น ซึ่งยังมีหน่วยย่อย ๆ ของพรรคโซเชี่ยลิสต์แอบแฝงอยู่ การที่พรรคโซเชี่ยลิสต์ไม่มีการจัดองค์การที่ดีก็เพราะบรรดาผู้นำของพรรคโซเชี่ยลิสต์ได้เข้าดำรงตำแหน่งสำคัญ ๆ ในคณะรัฐบาลจนไม่มีเวลาที่จะมาจัดการดำเนินงานทางด้านพรรค จึงมีผลกระทบกระเทือนต่อเสถียรภาพของพรรค เอ.เอฟ.พี.เอฟ.แอล. ควบ

เมื่อปี ๑๙๕๖ หลังจากการเลือกตั้งผ่านไปแล้ว ผลปรากฏว่าถึงแม้พรรค เอ.เอฟ.พี.เอฟ.แอล. จะครองเสียงข้างมากในสภาไว้ได้ แต่คะแนนนิยมในชนบทลดลง พลเอกเนวิน พลจัตวาทีนเป พันเอกอองยี หมองอองฉวย เทียนหมอง และบุคคลอื่นได้เรียกร้องให้ผู้นำพรรคโซเชี่ยลิสต์ปรับปรุงพรรคโซเชี่ยลิสต์ด้วยการส่งสมาชิกของพรรคที่ได้รับการฝึกอบรมแล้วไปร่วมทำงานคลุกคลีกับประชาชน และดำเนินการอย่างจริงจังที่จะสร้างสังคมให้เป็นโซเชี่ยลิสต์อย่างสมบูรณ์^{๑๙} และแนะนำให้หาอุดมการณ์ที่เหมาะสมที่สุดกับความต้องการและสภาพของพม่า หลังจากนั้นกว้างหลักการและอบรมสมาชิก การ

^{๑๘} Tinker, op.cit., p. 66.
^{๑๙} Maung Maung, op.cit., p. 235.

เดือนกุมภาพันธ์นี้สะท้อนให้เห็นถึงการละเลยของบรรดาผู้นำพรรคโซเชี่ยลิสต์ในการจัด
องค์การของพรรคให้เป็นระบบและแสดงถึงความสำคัญของพรรคโซเชี่ยลิสต์ต่อพรรค
เอ.เอฟ.พี.เอฟ.แอล. โดยส่วนรวม แต่อย่างไรก็ดี การเดือนกุมภาพันธ์นี้ อนุญาต
ซึ่งขณะนั้นดำรงตำแหน่งรัฐมนตรีกลาโหมรับฟังด้วยความสนใจแต่มิได้ปฏิบัติตาม อนุญาต
ผู้นำคนสำคัญของพรรคโซเชี่ยลิสต์ซึ่งมีลักษณะเป็นปัญญาชนก็มีแนวความคิดว่าจะต้องปราบ
ปราบพวกกบฏการร้ายคอมมิวนิสต์ก่อน ถ้าคอมมิวนิสต์ถูกปราบลงอย่างราบคาบแล้ว
โซเชี่ยลิสต์ก็จะประสพชัยชนะเองโดยอัตโนมัติ

นอกจากนี้ยังมีองค์การมวลชนที่อยู่ภายใต้อิทธิพลของพรรคโซเชี่ยลิสต์ดังนี้-

องค์การชาวนาแห่งพม่า (All Burma Peasants Organization)
ซึ่งพรรคโซเชี่ยลิสต์จัดตั้งขึ้นเมื่อปี ๑๙๕๐ มีที่ขึ้นที่น ซึ่งขณะนั้นดำรงตำแหน่งรองนายก-
รัฐมนตรีเป็นหัวหน้า องค์การนี้มีสมาชิกจำนวน ๕๕๐,๐๐๐ คนเมื่อปี ๑๙๕๗ บรรดาผู้นำ
ขององค์การชาวนานี้ส่วนใหญ่จะเป็นผู้เคยการศึกษาจากพรรคโซเชี่ยลิสต์ องค์การนี้จะมี
สำนักงานอยู่ตามตลาดในหัวเมืองทั่วประเทศ และได้จัดตั้งวันชานาขึ้นโดยกำหนดเอา
วันที่ ๑ มกราคม เป็นวันชานา เพื่อผนึกกำลังชาวนาทั่วไป และกำหนดประชุมประจำ
ปีในเดือนพฤศจิกายนหรือมิถุนายน นอกจากนี้องค์การชาวนายังมีกองทัพของตนเอง โดย
เฉพาะ คือ หน่วยกองโจรสันติภาพ (Peace Guerrilla) โดยจัดตั้งหน่วยขึ้นตาม
จังหวัดต่าง ๆ ทุกจังหวัด กฎเกณฑ์ในการรับสมัครสมาชิกจะเลือกเฉพาะผู้ที่สนับสนุน
องค์การชาวนาแห่งพม่า องค์การนี้จะผูกขาดการสนับสนุนในชนบท การให้เงินกู้ทาง
เกษตรกรรม ตัวแทนขององค์การชาวนาจะเป็นผู้อนุมัติเงินกู้ องค์การนี้จึงมีอิทธิพลทั่วไป
ในชนบทมาครั้งผู้นำขององค์การได้กระทำการที่ท้าทายอำนาจของพรรค เอ.เอฟ.พี.
เอฟ.แอล.

^{๒๑} Butwell, op.cit., p. 148.

^{๒๒} Tinker, op.cit., p. ๕6.

องค์การสหพันธ์การค้า (Federation of Trade Organization, FTO) พรรคโซเชี่ยลิสต์ได้จัดตั้งขึ้นเมื่อปี ๑๙๕๐ เมื่อปี ๑๙๕๗ มีสมาชิก ๑๘๖,๒๘๓ คน มีทะชินปันใหม่ (Thakin Pan Myaing) เป็นหัวหน้า

สภาสหภาพแรงงาน (Trade Union Congress Burma, TUC (B)) มีสมาชิก ๖๐,๕๕๔ คน ในจำนวนนี้ ๑ ใน ๓ ของสมาชิกมาจากกิจการอุตสาหกรรมต่าง ๆ มีผู้นำช่วยเป็นหัวหน้า ในบรรดาผู้นำแทนสภาสหภาพแรงงานนั้นมีอยู่ไม่กี่คนที่ไปจากชนชั้นกรรมกร ส่วนใหญ่ล้วนแต่เป็นชนชั้นนายทุน ผลงานของสภาสหภาพแรงงาน คือ จัดชุมนุมในวันกรรมกรทุกปีเป็นการระดมพลังมวลชนอย่างมีประสิทธิภาพ ในวันกรรมกรนี้ ผู้นำช่วยจะแถลงถึงนโยบายต่าง ๆ ของชาติ

การที่พรรค เอ.เอฟ.พี.เอฟ.แอล. มีลักษณะเป็นแนวร่วม การจัดองค์การของพรรคจึงเป็นเพียงการประสานพรรคและกลุ่มทางการเมืองต่าง ๆ ทั้งนี้พรรค เอ.เอฟ.พี.เอฟ.แอล. จึงไม่เห็นถึงความสำคัญในการประชุมประจำปี หรือการเลือกตั้งสมาชิกคณะกรรมการบริหารในระดับต่าง ๆ อันเป็นสาเหตุให้ผู้นำต้องเข้ามาดำเนินการจัดองค์การของพรรคในระยะต่อมา แต่ก็ไม่ประสบผลสำเร็จ การจัดองค์การของพรรคจึงไม่มีระบบอย่างแท้จริง รายงานจากหนังสือพิมพ์เดอะเนชั่น ของพม่า ฉบับวันที่ ๑๒ ตุลาคม ๑๙๕๕ โถกกล่าวถึง พรรค เอ.เอฟ.พี.เอฟ.แอล. ว่า การหาขอมูลที่ถูกต้องเกี่ยวกับโครงสร้างและการดำเนินงานของพรรคเป็นไปอย่างยากลำบากที่สุด แม้แต่สมาชิกอาวุโสของพรรคก็ยังไม่สามารถให้คำตอบได้

อย่างไรก็ดี ในด้านการเงินอุดหนุนพรรคนั้น ส่วนใหญ่จะได้อาจการบริจาคจากพวกคนร่ำรวย เจ้าของโรงสีข้าว และพ่อค้าใหญ่ สำหรับเงินที่ได้จากในพรรคนั้น ได้จากค่าบำรุงสมาชิกโดยมีระเบียบว่า รัฐมนตรีต้องเสีย ๑๐๐ จาก สมาชิกรัฐสภา ๒๐ จาก ต่อปี แต่ปรากฏว่าการเก็บนี้มีได้เป็นอย่างสม่ำเสมอ

พรรค เอ.เอฟ.พี.เอฟ.แอล. มีหนังสือพิมพ์ของพรรคที่ทำหน้าที่เป็น
กระบอกเสียงของพรรค ๑ ฉบับ คือ Mandaing

๒.๔ ความสัมพันธ์ภายในพรรค

เนื่องจากโครงสร้างของพรรค เอ.เอฟ.พี.เอฟ.แอล. ประกอบขึ้นด้วยกลุ่มผลประโยชน์และพรรคการเมืองมารวมกันเพื่อออกสู่เอกราชจากอังกฤษ พรรค เอ.เอฟ.พี.เอฟ.แอล. จึงมีลักษณะเป็นแนวร่วม ดังนั้นเมื่อเป้าหมายบรรลุผลสำเร็จ ความขัดแย้งกันระหว่างกลุ่มผู้นำของพรรคและกลุ่มในสังกัดจึงเริ่มปรากฏขึ้นเป็นลำดับ ทั้งนี้เพราะพรรค เอ.เอฟ.พี.เอฟ.แอล. ขาดทั้งอุดมการณ์และการจัดองค์การ ไม่มีสายการบังคับบัญชา ผู้นำแต่ละกลุ่มต่างก็แยกตัวเป็นเอกเทศในการบังคับบัญชากลุ่มของตน การควบคุมพรรคในสังกัดของหัวหน้าพรรค เอ.เอฟ.พี.เอฟ.แอล. นั้น ขึ้นอยู่กับความสัมพันธ์กับบรรดาหัวหน้ากลุ่มต่าง ๆ

สมัยองชาน

หัวหน้าพรรค เอ.เอฟ.พี.เอฟ.แอล. ในระยะแรกนั้น คือ องชาน และองชานเมืองคือการอาสาสมัครแห่งประชาชน (PVO) ที่เป็นกองกำลังของพรรค เอ.เอฟ.พี.เอฟ.แอล. ซึ่งมีกำลังทั้งสิ้นประมาณ ๑๐๐,๐๐๐ คน^{๒๔} กระจายอยู่ทั่วประเทศให้ความสนับสนุน การที่องชานใช้พรรค เอ.เอฟ.พี.เอฟ.แอล. เป็นเครื่องมือทางการเมือง และองค์การอาสาสมัครประชาชนสนับสนุนทางด้านทหาร ทำให้การเจรจากับอังกฤษประสบความสำเร็จ ความสำเร็จนี้ทำให้พรรคคอมมิวนิสต์ต้องการที่จะให้พวกฝ่ายซ้ายดำเนินงานต่อไปจนถึงได้เอกราชโดยสมบูรณ์ จึงได้รวบรวมกลุ่มฝ่ายซ้ายและไม่ยอมรับพวกโซเชี่ยลิสต์เข้าร่วมด้วย ดังนั้นเมื่อพวกคอมมิวนิสต์ได้จัดตั้ง

พวกโซเชี่ยลิสต์ได้ควบคุมการจกตั้งพรรคโซเชี่ยลิสต์ขึ้น โดยมีทะชิน
เมียะเป็นหัวหน้าพรรค อูมาสายเป็นเลขาธิการพรรค คณะกรรมการบริหารประกอบด้วย
ทะชินทิน จอดุน อูจอยัง อูโกโกยี บาสายเลย์ โมอองยี ความแตกแยกครั้งนี้เป็นการแตก
แยกภายในพรรคระหว่างพวกคอมมิวนิสต์กับพวกที่ไม่ใช่คอมมิวนิสต์

ต่อมาได้เกิดการแตกแยกกันเองในกลุ่มคอมมิวนิสต์เป็น ๒ กลุ่ม คือ กลุ่มทะชินโซ
กับกลุ่มทะชินทันทุน และทะชินทินเป เนื่องจากมีทัศนคติแย้งกันเกี่ยวกับวิถีทางกอบกู้เอกราช
จากอังกฤษ ทะชินโซไม่ต้องการประนีประนอมใด ๆ ทั้งสิ้นกับอังกฤษ ต้องการให้ทำ
สงครามประชาชนนี้ต่อต้านจักรวรรดินิยม ส่วนทะชินทันทุนนั้นต้องการจะจัดตั้งรัฐคอมมิวนิสต์
โดยดำเนินการจากภายในพรรค เอ.เอฟ.พี.เอฟ.แอล. กังนั้นทะชินโซจึงแยกตัว
ออกไปตั้งพรรคใหม่ขึ้นเมื่อมีนาคม ๑๙๔๖ มีชื่อว่า "พรรคคอมมิวนิสต์แห่งพม่า" (Communist Party of Burma, CPB) ซึ่งเรียกว่า พรรคคอมมิวนิสต์ขงแก หรือ ทรอส์^{๒๕}
ได้ดำเนินการได้กินต่อต้านรัฐบาลตั้งแตกรกฎาคม ๑๙๔๖ เป็นต้นมา ส่วนกลุ่มทะชินทันทุน
และทะชินทินเปมีชื่อว่า พรรคคอมมิวนิสต์พม่า (Burma Communist Party, BCP) หรือ
ที่เรียกว่า พรรคคอมมิวนิสต์ขงชา

หลังจากนั้นความบาดหมางระหว่างองฆานประธานพรรค เอ.เอฟ.พี.เอฟ.
แอล. กับพรรคคอมมิวนิสต์ได้ปรากฏขึ้น ทั้งนี้เนื่องจากองฆานได้มีความเคลื่อนไหวที่จะ
เข้าควบคุมพรรคให้เข้มแข็งยิ่งขึ้นเพื่อเรียกร้องเอกราชจากอังกฤษอย่างสันติวิธี จึงได้
เสนออูจอยัง ผู้นำพรรคโซเชี่ยลิสต์เป็นเลขาธิการทั่วไปของพรรค เอ.เอฟ.พี.เอฟ.
แอล. แทนทะชินทันทุน ที่มีความเคลื่อนไหวที่จะใช้กำลังโดยจัดให้มีการเดินขบวนที่
ทันทามิน (Tantabin) จนก่อให้เกิดการปะทะและมีผู้เสียชีวิตด้วย^{๒๖} ทะชินทันทุนได้

๒๕

Ibid., p. 183

๒๖

Tinker, *op.cit.*, p. 21

พยายามที่จะให้พวกของคนเข้ารับตำแหน่งนี้แทน จึงเสนอให้มีการเลือกตั้ง ขณะเดียวกัน
 ก็เสนอให้ขึ้นเงินเดือนปรัสมักรเข้ารับเลือกตั้งตำแหน่งเลขาธิการของพรรค ปรากฏว่าทะชิน
 หินไปเพื่อจอบแย่งควายคะแนนเสียงเพียง ๕๓ ต่อ ๕๖ เสียง และเมื่อองชานมีโอกาสจัด
 ตั้งรัฐบาลชั่วคราวเมื่อ ๒๖ กันยายน ๑๙๕๖ ทะชินหันเหไปเรียกร้องจะเอาตำแหน่ง
 รัฐมนตรีสองตำแหน่ง แต่ปรากฏว่าองชานให้ตำแหน่งเดียว และให้แกเทียนเป ทำให้
 ทะชินหันเหไม่พอใจของชานเป็นอย่างมาก เพราะตลอดเวลาที่พรรค เอ.เอฟ.พี.เอฟ.
 แอล. ดำเนินงานกอบกู้เอกราชของพม่านั้น องชานและทะชินหันเหได้เป็นผู้นำร่วมใน
 การดำเนินงานดังกล่าว โดยองชานเป็นผู้นำทางการทหาร ส่วนทะชินหันเหเป็นผู้
 นำทางการเมือง แต่เนื่องจากองชานเป็นคนที่ไม่ยอมให้มีคู่แข่ง และในขณะนั้น
 ทะชินหันเหเป็นคู่แข่งที่มากแล้ว เพราะพรรคคอมมิวนิสต์ได้มีการจัดองค์การแข่งขันทั่ว
 ประเทศทุกจังหวัด และใกล้ชิดประชาชนมากกว่ากลุ่มต่าง ๆ ที่สังกัดพรรค เอ.เอฟ.พี.
 เอฟ.แอล. ดังนั้นองชานจึงขับไล่ทะชินหันเหออกไปจากพรรค เอ.เอฟ.พี.เอฟ.แอล.
 เมื่อ ๑๓ ตุลาคม ๑๙๕๖ แต่ทะชินหันเหมิได้ดำเนินการใดที่เหมือนพรรคคอมมิวนิสต์
 ชงแกลงในทันที เพราะทะชินหันเหเชื่อว่าอังกฤษคงจะไม่ยอมรับข้อเสนอที่เรียกร้องเอกราช
 ของพรรค เอ.เอฟ.พี.เอฟ.แอล.

หลังจากที่พรรคคอมมิวนิสต์ถูกขับออกไปแล้ว ความแตกแยกภายในพรรค เอ.
 เอฟ.พี.เอฟ.แอล. ก็ยังคงมีอยู่ แต่เป็นการแข่งขันกันระหว่างผู้นำของพรรคต่าง ๆ ที่
 เป็นคนใกล้ชิดกับองชาน ซึ่งเป็นผู้นำของชาติที่ได้รับการสนับสนุนจากมวลชน องชาน
 สามารถใช้ลักษณะผู้นำของตนควบคุมกลุ่มต่าง ๆ ภายในพรรค เอ.เอฟ.พี.เอฟ.แอล. ได้
 โดยมีอุดมการณ์ที่จะผนึกกำลังฝ่ายซ้ายและสถาปนาประเทศไทยใหม่เป็นประเทศสังคมนิยม

สมัยอนุ

การลอบสังหารองชานเมื่อ ๑๕ กรกฎาคม ๑๙๕๗ ทำให้พรรค เอ.เอฟ.พี.
 เอฟ.แอล. ต้องขาดผู้นำโดยกระทันหัน อย่างไรก็ตาม บวรคามุนำพรรค เอ.เอฟ.พี.

เอฟ.แอด. ประกอบด้วยคุณ โบลีตยา (Bo Let Ya) โบอง (Bo Aung) โบเส่ง
 ฮัน (Bo Sein Huan) โบทุนลิน (Bo Tun Lin) โบนวิน (Bo Ne Win)
 โบเยทซ์ (Bo Ye Htuh) และโบหมองหมอง (Bo Maung Maung) ^{๒๗} ได้ประชุม
 หารือหลายครั้ง และมีความเห็นว่าพรรค เอ.เอฟ.พี.เอฟ.แอด. จะต้องร่วมมือกันรักษา
 สถานการณ์ไว้ให้ไว้ได้ เพื่อสกัดกั้นโอกาสที่ต่างชาติจะถือเหตุที่เกิดจากการเสียชีวิตของ
 ประชาชนสร้างสถานการณ์ขึ้นมาเป็นข้ออ้างที่จะไม่ให้เอกราชแก่พม่าตามเวลาที่ได้กำหนด
 ไว้ ที่ประชุมจึงได้ตกลงให้อนุเป็นทายาททางการเมืองสืบต่อจากองชาน

อนุเข้ารับตำแหน่งประธานพรรค เอ.เอฟ.พี.เอฟ.แอด. โดยไม่มีฐานกำลังอยู่
 ใน พรรค เอ.เอฟ.พี.เอฟ.แอด. แต่อย่างไร พรรคโซเชียลิสต์ซึ่งเป็นแกนของพรรค
 เอ.เอฟ.พี.เอฟ.แอด. นั้น ก็มีผู้นำของตนอยู่แล้ว คือ อูจอนเียงและอูมาฮ่วย ดังนั้นอนุ
 จึงพยายามที่จะให้พรรคคอมมิวนิสต์ซึ่งมีทะชินทันตุนเป็นหัวหน้านั้น เข้ามาร่วมงานอีกครั้ง
 หนึ่ง เพราะอนุกับทะชินทันตุนเป็นเพื่อนเก่าแก่กันมา เคยร่วมงานกันมาอย่างใกล้ชิดใน
 สมัยที่สังกัดกลุ่ม Dobama Asi Ayone ^{๒๘} นอกจากนี้ ทะชินทันตุนยังเป็นผู้นำคนหนึ่งใน
 ในการก่อตั้งพรรค เอ.เอฟ.พี.เอฟ.แอด. อนุจึงหวังความสนับสนุนจากพรรคคอมมิวนิสต์
 แต่ปรากฏว่าความพยายามของอนุที่จะให้พรรคคอมมิวนิสต์มาร่วมในการจัดตั้งรัฐบาล
 ต้องประสบความล้มเหลว ทั้งนี้ เนื่องจากทะชินทันตุนมั่นใจในฐานะทางการเมืองของตน
 ว่ามีความเข้มแข็งจึงไม่ยอมประนีประม่อนกับอนุ นอกจากนี้พรรคโซเชียลิสต์ได้สกัดกั้น
 ไม่ให้พรรคคอมมิวนิสต์กลับ เข้ามายู่ในสังกัดพรรค เอ.เอฟ.พี.เอฟ.แอด. อีกด้วย

สำหรับองค์การอาสาสมัครแห่งประชาชน (PVO) นั้น ถูกพรรคโซเชียลิสต์ก็กั้น
 ไม่ให้เข้ามายุ่งเกี่ยวทางด้านการเมือง โดยใช้ประโยชน์จากข้อเรียกร้องของอังกฤษที่

^{๒๗}
 Ibid, p. 87

^{๒๘}
 Butwell, op.cit., p. 27.

ไม่ให้องค์การอาสาสมัครแห่งประเทศไทย ข้ายิ่งเกี่ยวทางการเมือง จึงได้มีมติเมื่อพฤษภาคม ๑๙๕๗ ให้องค์การอาสาสมัครของประชาชนทำหน้าที่เป็นกองกำลังของพรรค เอ.เอฟ.พี. เอฟ.แอล. และพรรคโฆเซียลิสต์ได้พยายามชักนำให้สมาชิกองค์การอาสาสมัครของประชาชนเข้ามาอยู่ในหน่วยงานที่เป็นสาขาของพรรคโฆเซียลิสต์^{๒๕} อย่างไรก็ตาม อนุได้พยายามที่จะให้พรรคโฆเซียลิสต์ องค์การอาสาสมัครแห่งประเทศไทย และพรรคคอมมิวนิสต์ รวมเป็นพรรคเดียวกันและมีเป้าหมายร่วมกัน ทั้งนี้เพราะพรรคทั้งสามมีความคล้ายคลึงกันอยู่แล้ว อนุได้เรียกร้องให้พรรคโฆเซียลิสต์และองค์การอาสาสมัครแห่งประเทศไทยนั้นยังสังกัดพรรค เอ.เอฟ.พี. เอฟ.แอล. อยู่รวมกันเป็นสันนิบาตมาร์กซิสม์ อันเป็นก้าวแรกที่จะนำไปสู่การรวมกับพรรคคอมมิวนิสต์ต่อไป แต่ปรากฏว่า เมื่อ ๑๗ พฤศจิกายน ๑๙๕๗ อนุประกาศล้มเลิกความตั้งใจดังกล่าว เนื่องจากพรรคคอมมิวนิสต์ไม่ยอมตอบสนองหาที่ของอนุและยังได้ต่อต้านรัฐบาลชั่วคราวของพรรค เอ.เอฟ.พี. เอฟ.แอล. อย่างเปิดเผย เนื่องจากไม่พอใจสนธิสัญญาที่อนุทำกับอังกฤษซึ่งยอมให้คณะผู้แทนทางการของอังกฤษอยู่ในพม่าช่วยฝึกอบรมให้แกทหารของพม่า และกำหนดให้พม่าชดเชยค่าเสียหายแก่ทรัพย์สินของชาวอังกฤษที่ถูกเวนคืน พรรคคอมมิวนิสต์เห็นว่าข้อตกลงดังกล่าวทำให้พม่าไม่ได้รับเอกราชอย่างแท้จริง และยังคงอยู่ภายใต้อิทธิพลของอังกฤษ พรรคคอมมิวนิสต์จึงได้ใช้กำลังต่อต้านรัฐบาลพรรค เอ.เอฟ.พี. เอฟ.แอล. ตามมติของคณะกรรมการกลางพรรคเมื่อเดือนกุมภาพันธ์ ๑๙๕๘^{๓๐}

อย่างไรก็ตาม อนุยังไม่ละความพยายาม ได้พยายามต่อรองกับพรรคคอมมิวนิสต์ตลอดมา โดยเสนอให้ตำแหน่งในคณะรัฐบาลชั่วคราว และจัดการเลือกตั้งตามความต้องการ

^{๒๕} Cady, *op. cit.*, p. 574.

^{๓๐} Butwell, *op. cit.*, p. 96.

การของพรรคคอมมิวนิสต์ แต่เมื่อความพยายามไม่บรรลุผลสำเร็จ อนุโตได้พยายามป้องกันมิให้สมาชิกในสังกัดพรรค เอ.เอฟ.พี.เอฟ.แอล. ที่เป็นคอมมิวนิสต์ และองค์การอาสาสมัครแห่งประชาชน ซึ่งมีความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดกับพรรคคอมมิวนิสต์หนีไปหาคอมมิวนิสต์ ดังนั้นในเดือนพฤศจิกายน ๑๙๔๘ อนุโตจึงเสนอแผนร่วมฝ่ายซ้าย ๑๕ ข้อ เพื่อหาเสียงสนับสนุนจากองค์การอาสาสมัคร แผนการดังกล่าวของอนุโตเป็นที่ยอมรับของกลุ่มฝ่ายซ้ายในสังกัด ทั้งนี้เพราะแผน ๑๕ ข้อนั้นเป็นการเผยแพร่ลัทธิมาร์กซ์ ในระยะนั้นจึงมีการเขียนอภิปราย และเผยแพร่หนังสือของ มาร์กซ์ แอนเจิล เลนิน สตาลิน เมาเซทง ซีโต คิมทรอฟ และสาวกคนอื่น ๆ ของลัทธิมาร์กซ์อย่างแพร่หลาย

อนุโตได้พยายามสร้างฐานอำนาจภายในพรรค เอ.เอฟ.พี.เอฟ.แอล. ให้แก่ตนเอง โดยประกาศเมื่อ ๒๖ พฤษภาคม ๑๙๔๘ ว่าจะลาออกจากตำแหน่งนายกรัฐมนตรีในวันที่ ๒๐ กรกฎาคม ๑๙๔๘ เพื่อผลักดันให้กับการปรับปรุงพรรค เอ.เอฟ.พี.เอฟ.แอล. ความสำเร็จการรวมพรรคฝ่ายซ้ายเข้าด้วยกัน (United Party of the Left) แผนการร่วมฝ่ายซ้าย ๑๕ ข้อที่สำคัญ คือ ทางด้านต่างประเทศพยายามที่จะให้พม่าเป็นโซเชี่ยลลิสม์มากที่สุด ได้มีการกระชับความสัมพันธ์กับสหภาพโซเวียต และกลุ่มประเทศยุโรปตะวันออก ส่วนทางด้านภายในประเทศ ได้แก่ การปฏิรูปที่ดิน โอนกิจการอุตสาหกรรมเป็นของรัฐ รัฐควบคุมการค้ากับต่างประเทศ ไม่ยอมรับความช่วยเหลือจากภายนอกที่ทำลายความเป็นเอกราชของพม่า และให้สถาปนากองการปกครองในบริเวณพรมแดนในแบบอย่างของโซเวียต และให้เปลี่ยนกองทัพเป็นกองทัพประชาธิปไตยของประชาชน (People's democratic army) ปรากฏว่า แผนการดังกล่าวนี้มิได้รับความเห็นชอบเป็นเอกฉันท์ตามที่อนุโตต้องการ แม้ว่าจะได้รับความสนับสนุนจากพรรคโซเชี่ยลลิสม์ และสมาชิกองค์การอาสาสมัครแห่งประชาชนส่วนน้อย รวมทั้งพวกคอมมิวนิสต์ที่ยังเหลืออยู่ก็ตาม แต่สมาชิกส่วนใหญ่ขององค์การอาสาสมัครแห่งประชาชนมีทัศนะว่า แผนการนี้พรรคฝ่ายซ้ายทั้งหมดจะต้องมีส่วนร่วมในการร่างควย มิว่าพรรคนั้นจะอยู่ในสังกัดพรรค เอ.เอฟ.พี.เอฟ.แอล. หรือไม่ก็ตาม ตามนี้

^{๓๑} Ibid., p. 100.

หมายถึงคอมมิวนิสต์ กล่าวคือ ความขัดแย้งนี้มิได้เป็นการขัดแย้งทางอุดมการณ์ แต่เป็น เรื่องการเมือง เพราะองค์การอาสาสมัครแห่งประเทศไทยที่จะคัดค้านพรรค โซเชี่ยลิสต์ ทั่วไป นอกจากนั้นข้อเสนอร่วมฝ่ายซ้ายของอนุชนมิได้เปลี่ยนแปลงฐานะขององค์การอาสาสมัครแห่งประเทศไทยให้มีอำนาจทางการเมืองแต่อย่างใด ยังคงเป็นหน่วยกำลังของพรรค เอ.เอฟ.พี.เอฟ.แอล.เช่นเดิม

อย่างไรก็ดี สภาสูงสุดของพรรค เอ.เอฟ.พี.เอฟ.แอล. (Supreme Council) อนุมัติแผนการร่วมฝ่ายซ้ายของอนุเมื่อ ๒ กรกฎาคม ๑๙๕๕ แต่องค์การอาสาสมัครแห่งประเทศไทยไม่ยอมรับมติของพรรค และโคกดาวใจที่พรรคและผู้นำของพรรคควย สภาสูงสุด โคกดาวใจทำการกระทำขององค์การอาสาสมัครแห่งประเทศไทยและคุกคามจะขับองค์การนี้ออกจากพรรค ถ้าองค์การไม่ยอมคืนสภาพสมาชิกให้แก่สมาชิกขององค์การที่ถูกรับได้ ออกไปโทษฐานให้ความร่วมมือกับรัฐบาล องค์การอาสาสมัครแห่งประเทศไทยได้ตอบโต้การคุกคามของพรรค เอ.เอฟ.พี.เอฟ.แอล. คุกคามออกจากพรรคเมื่อ ๒๙ กรกฎาคม ๑๙๕๕ และดำเนินการโต้คืนต่อที่รัฐบาลต่อไป

อนุต้องประสบความล้มเหลวในการสร้างฐานอำนาจภายในพรรค เอ.เอฟ.พี.เอฟ.แอล. วิถีชีวิตทางการเมืองของอนุในปี ๑๙๕๕ - ๑๙๕๖ นั้น เต็มไปด้วยการต่อสู้ การที่อนุดำรงความเป็นผู้นำของพรรค เอ.เอฟ.พี.เอฟ.แอล. ได้ทั้ง ๆ ที่อนุไม่มีองค์การทางการเมืองของตนภายในพรรค เอ.เอฟ.พี.เอฟ.แอล. ก็เพราะในบรรดาผู้นำของพรรค เอ.เอฟ.พี.เอฟ.แอล. ซึ่งมีอำนาจนั้นไม่สามารถสรรหาผู้นำที่เป็นที่ยอมรับของทุกกลุ่มได้ อนุจึงร่วมแบ่งอำนาจกับอูบาส่วย อูจอย และทะชินทิน ผู้นำของพรรค โซเชี่ยลิสต์ โดยแบ่งให้องค์การบริหารส่วนกลางของพรรค เอ.เอฟ.พี.เอฟ.แอล. ภายใต้อำนาจควบคุมของอนุซึ่งเป็นหัวหน้าพรรค โดยมีสมาชิกอิสระต่าง ๆ ที่จงรักภักดีต่ออนุให้ความร่วมมือควย แต่องค์กรที่อยู่นอกเมืองย่างกุ้งอยู่ภายใต้อิทธิพลขององค์กรที่สังกัดพรรค โซเชี่ยลิสต์ อนุได้ใช้ประโยชน์จากการขัดแย้งของผู้นำกลุ่มต่าง ๆ ที่สังกัดพรรค เอ.เอฟ.พี.เอฟ.แอล. คุกคามใช้ดุลยอำนาจและใช้วิธีคุกคามที่จะลาออกจาก

ตำแหน่ง เพื่อก่อให้เกิดความแตกแยกและแก่งแย่งตำแหน่งกันในระหว่างผู้นำของกลุ่มต่าง ๆ ที่สังกัดพรรค เอ.เอฟ.พี.เอฟ.แอล. และเมื่อแต่ละกลุ่มทำความตกลงกันไม่ได้ ก็ต้องยอมประนีประนอมกับอนุเพื่อให้ดำรงตำแหน่งหัวหน้าพรรคสืบไป

เมื่อองค์การอาสาสมัครแห่งชาติได้แยกตัวออกไปจากพรรค เอ.เอฟ.พี.เอฟ.แอล.แล้ว ก็เหลือพรรคโซเชี่ยลิสต์พรรคเดียวที่ครองเสียงส่วนใหญ่ในรัฐบาลและในพรรค ดังนั้นผู้นำพรรคโซเชี่ยลิสต์คือ อูจ็องเย็งและอูบาส่วย จึงเป็นผู้ที่มีอำนาจอย่างแท้จริง ในสภาวะการณดังกล่าวนี้จึงได้พยายามที่จะลดอิทธิพลพรรคโซเชี่ยลิสต์โดยเฉพาะอย่างยิ่งอูจ็องเย็งและอูบาส่วย โดยนโยบายที่มาจากพรรคโซเชี่ยลิสต์

ภายในพรรคโซเชี่ยลิสต์นั้นแยกออกเป็น ๒ กลุ่ม คือ กลุ่มผู้ที่ได้รับการศึกษา ซึ่งเป็นพวกโซเชี่ยลิสต์ที่สำเร็จการศึกษาจากวิทยาลัยซึ่งประกอบด้วยนักศึกษาที่เคยก่อความวุ่นวายเมื่อปี ๑๙๓๐ และได้ทำงานร่วมกันในระหว่างสงครามและก่อนได้รับเอกราช กลุ่มนี้ดำเนินงานเกี่ยวกับการพัฒนาอุตสาหกรรมของประเทศ และได้ตำแหน่งในคณะรัฐบาลในตำแหน่งหน้าที่เกี่ยวกับเศรษฐกิจ ผู้นำของกลุ่มนี้คือ อูจ็องเย็ง (U Kyaw Nyein) และอูบาส่วย ส่วนอีกกลุ่มหนึ่ง คือ กลุ่มที่คอยการศึกษา ซึ่งเป็นพวกโซเชี่ยลิสต์ที่รับการศึกษาจากโรงเรียนวัด และได้เข้าร่วมในการทำสงครามและเรียกร้องเอกราช กลุ่มนี้ดำเนินงานเกี่ยวกับการพัฒนาเกษตรกรรมของประเทศ และได้ตำแหน่งในคณะรัฐบาลเกี่ยวกับเกษตรกรรมและกิจการคานชนบท กลุ่มนี้มีทะซิ่นทิน (Takin Tin) และจ็องทุน (Kyaw Tun) ซึ่งเป็นผู้นำองค์การชาวนาแห่งพม่า และทะซิ่นปิ่นใหม่ หัวหน้าองค์การสหพันธการค้า เป็นหัวหน้าของกลุ่ม ความแตกแยกของทั้งสองกลุ่มนี้ได้ปรากฏอย่างเห็นได้ชัดเมื่อปี ๑๙๕๓ โดยกลุ่มทะซิ่นทินไม่ยอมเข้าร่วมในการประชุมเอเชียโซเชี่ยลิสต์ที่ย่างกุ้ง

ต่อมาเมื่อปี ๑๙๕๕ อนุโตแดงให้อูจอเยง อูมาสาย และทะชินทิน ผู้หนึ่งผู้ใดใน
จำนวนทั้งสามคนนี้เป็นผู้สืบทอดตำแหน่งนายกรัฐมนตรี ซึ่งการกระทำของอนุโตแดง
ให้เกิดการแตกแยกกันยิ่งขึ้นในพรรคโฆเซียลิสต์ ซึ่งพวกโฆเซียลิสต์ได้กล่าวหาว่า
บริหารงานของพรรค เอ.เอฟ.พี.เอฟ.แอล. โดยใช้อคติให้เกิดการแตกแยกและ
ปกครอง (divide and rule) อนุโตแดงออกจากตำแหน่งนายกรัฐมนตรีเมื่อ
มิถุนายน ๑๙๕๖ โดยให้อูมาสายดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรีแทน และให้อูจอเยง ทะชิน
ทิน และเจ้าขุนเขี้ยว (Sao Khun Hkio) ดำรงตำแหน่งรองนายกรัฐมนตรีโดยอ้าง
ว่าเพื่ออุทิศเวลาปรับปรุงพรรค เอ.เอฟ.พี.เอฟ.แอล. แต่จุดประสงค์ที่แท้จริงนั้น อนุ
โตแดงที่จะริกรอนอำนาจของอูมาสายและอูจอเยง โดยโคแดงเหตุผลในการลาออก
ว่าต้องการที่จะแยกหน้าที่รับผิดชอบของรัฐบาลออกจากพรรคโดยสิ้นเชิง ทั้งนี้ผู้ที่ได้
ดำรงตำแหน่งในคณะรัฐบาลแล้วจะต้องอุทิศเวลาให้แรงงานในหน้าที่ของตนอย่างเต็มที่
ในโอกาสที่อนุโตแดงพยายามสร้างฐานอำนาจของตนในพรรค เอ.เอฟ.พี.เอฟ.แอล. ด้วย
การนำพรรคพวกของตนเข้าไป ขณะเดียวกันก็พยายามก่อให้เกิดการแตกแยกขึ้นใน
พรรคโฆเซียลิสต์ โดยอนุโตแดงได้เลือกปฏิบัติระหว่างพรรคโฆเซียลิสต์ ๒ กลุ่ม ด้วยการให้การ
สนับสนุนกลุ่มทะชินทินอย่างเห็นได้ชัด กล่าวคือ ทะชินเจอทุน ซึ่งเป็นพวกของทะชินทินไม่
ต้องลาออกจากรัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรและป่าไม้ ในขณะที่ดำรงตำแหน่งเลขาธิการ
พรรค เอ.เอฟ.พี.เอฟ.แอล. ด้วย

เมื่ออนุโตแดงนิยามปรับปรุงพรรคได้ระยะหนึ่ง อนุโตแดงก็ได้ตระหนักถึงฐานะของตนเอง
ว่ายังไม่มีความจำเป็นพอที่จะจัดการได้ตามเป้าหมาย ทั้งนี้อนุโตแดงก็จะกลับเข้าดำรง
ตำแหน่งนายกรัฐมนตรีต่อไป และอนุโตแดงก็กลับเข้าดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรีอีกเมื่อมีนาคม

๓๒ Maung Maung, op.cit., p. 227

๓๓ Ibid., p. 234

๑๙๕๓ ภัยความสับสนของกุ่มทะเลขึ้นใหม่ การแตกแยกภายในพรรค โซเชี่ยลิสต์ได้ดำเนินไปอย่างกว้างขวาง นำไปสู่การแตกแยกของพรรค เอ.เอฟ.พี.เอฟ.แอล. ในปี ๑๙๕๕ โดยแยกกันเค็ดขาดออกเป็น ๒ พรรค คือ กุ่มออน - ทะขึ้นทิน แยกตัวออกไปจัดตั้งพรรคมยูเนียน ส่วนกุ่มอบาส่วยและอูจอเยงคงใช้ชื่อพรรค เอ.เอฟ.พี.เอฟ.แอล. ต่อไปตามเดิม

๒.๕ ลักษณะผู้นำ

ผู้นำของพรรค เอ.เอฟ.พี.เอฟ.แอล. ส่วนใหญ่จะได้รับการศึกษาน้อยเมื่อเปรียบเทียบกับข้าราชการของพม่า และผู้นำของพรรค เอ.เอฟ.พี.เอฟ.แอล. มักจะมาจากครอบครัวที่ยากจน และสังคมชั้นต่ำ ผู้นำที่มีบทบาทสำคัญของพรรค เอ.เอฟ.พี.เอฟ.แอล. ระหว่างปี ๑๙๔๘ - ๑๙๕๕ นั้น ไคแก อูจอเยง อูบาส่วย ทะขึ้นทิน และอู

อูจอเยงเป็นผู้จัดตั้งพรรคปฏิวัติพม่าเมื่อปี ๑๙๓๙ ซึ่งเป็นคนกำเนิคของพรรค โซเชี่ยลิสต์ อูจอเยงได้รวมดำเนินงานต่อต้านกับพรรค เอ.เอฟ.พี.เอฟ.แอล. ในการต่อสู้เพื่อเอกราชตลอดมา เมื่อปี ๑๙๔๖ อูจอเยงรับหน้าที่เลขาธิการพรรคแทนทะขึ้นทินจนถึงปี ๑๙๕๖ นอกจากนี้ อูจอเยงยังดำรงตำแหน่งเลขาธิการพรรค โซเชี่ยลิสต์ ซึ่งเป็นพรรคในสังกัดของพรรค เอ.เอฟ.พี.เอฟ.แอล. ในบรรดาผู้นำของพรรค เอ.เอฟ.พี.เอฟ.แอล. อูจอเยงเป็นคนที่ชอบอ่านหนังสือและมีความรู้แตกฉานทางด้านเศรษฐกิจ กล่าวได้ว่าอูจอเยงเป็นมันสมองที่จะนำพามาไปสู่ลัทธิสังคมนิยม อูจอเยงไม่เห็นด้วยกับอูบาส่วยและอูที่พยายามผสมผสานศาสนาพุทธเข้ากับลัทธิสังคมนิยม อูจอเยงเป็นที่น่าเกรงกลัวกว่าผู้นำคนอื่น ๆ เพราะเป็นคนอำมหิต และกลอกกลิ้ง แทะอย่างไรก็ตาม อูจอเยงไม่มีความทะเยอทะยานอยากเป็นนายกรัฐมนตรี

ในปีแรกที่ไ้รับเอกราช อูจอเยงและอูได้ร่วมมือกันอย่างใกล้ชิด แต่ต่อมาอูไม่ค่อยพอใจอูจอเยงที่ไม่คล้อยตามตนในเรื่องต่าง ๆ คัดค้านทั้งในคณะกรรมการบริหาร

พรรค ในคณะรัฐบาลตลอดจนในคณะกรรมการเศรษฐกิจและสังคม จนกระทั่งเป็นที่เข้าใจว่าผู้ที่มิอำนาจอย่างแท้จริง คือ อูจอเยงและอูมาส่วย บทความต่าง ๆ ของหนังสือพิมพ์ต่างประเทศในพม่าก็จะชี้ให้เห็นว่าอูจอเยงและอูมาส่วยเป็นผู้ที่มีอำนาจอย่างแท้จริงในพม่า เมื่อปี ๑๙๕๔ อูโก่ทศคอมอำนาจนี้กับอูจอเยง โดยกักกันการชายช้า ๑๕๐,๐๐๐ คน ซึ่งอยู่ในความรับผิดชอบของอูจอเยง ในฐานะเป็นสมาชิกคนหนึ่งในการกรรมการตลาดเกษตรกรรม ผลปรากฏว่าคณะรัฐมนตรีเห็นชอบในการกระทำของอูจอเยง ดังนั้นในปี ๑๙๕๕ อูจอเยงและอูมาส่วยเดินทางไปร่วมประชุมบับคองควย ซึ่งอูจอเยงได้อ้างว่าเป็นเพราะอูโก่ทศจะถูกลดอำนาจว่าเป็นผู้ที่ไม่สามารถตัดสินใจด้วยตนเองได้ไม่ไปปรึกษาหารือตน

ส่วนอูมาส่วยเป็นผู้นำพรรคโซเชี่ยลิสต์คนหนึ่ง แต่อูมาส่วยเป็นนักปฏิวัติการมากกว่านักคิดหรือวางแผน อูมาส่วยเป็นหัวหน้าสาขาสหภาพแรงงานและเป็นผู้ที่สนับสนุนให้โอนกิจการทุกอย่างเป็นของรัฐ

สำหรับพะชินทิน ผู้นำพรรคโซเชี่ยลิสต์กลุ่มคอยการ ศึกษา เคยเป็นสมาชิก Dobama Asi Ayone พะชินทินได้เข้าร่วมเป็นสมาชิกอับองการชานาแห่งพม่า และต่อมาได้เป็นประธานขององการนี้ พะชินทินได้เป็นรัฐมนตรีป่าไม้และเกษตรกรรม หลังจากที่อยู่งานถูกดลุมสังหารเมื่อปี ๑๙๕๗ แต่ได้ถูกขับออกจากสมาชิกวงในพรรค เอ.เอฟ.พี.เอฟ.แอด. เมื่อปี ๑๙๕๐ ซึ่งปีนั้นกลุ่มพวกโซเชี่ยลิสต์แกง "Red Socialist" ได้แยกตัวออกไปจากพรรคโซเชี่ยลิสต์และพรรค เอ.เอฟ.พี.เอฟ.แอด. อย่างไรก็ตามก็ยังคงมีโซเชี่ยลิสต์คอยการ ศึกษาของพะชินทินพัฒนาอยกว่ากลุ่มของอูจอเยง ทั้งนี้เพราะพะชินทินไม่คอยคิดแบบนักการเมือง แต่เป็นนักฉวยโอกาสทางการเมือง พะชินทินขัดแย้งกับอูจอเยงเกี่ยวกับเรื่องผลประโยชน์เขตและเมือง ซึ่งทั้งสองต่างเป็นตัวแทนอยู่

^{๓๕}
Ibid., p. 153.

^{๓๖}
Ibid., p.154

ทะชินโจทุน เป็นพวกของทะชินทั้น มีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับทะชินทั้นทั้งในองค์การ
ชานาแห่งพม่าและในพรรค เอ.เอฟ.พี.เอฟ.แอล. โจทุนมีได้รับการศึกษาถึงระดับ
มหาวิทยาลัยเช่นเดียวกับทะชินทั้นและไม่ใช่เป็นนักกักขัย เมื่อปี ๑๙๕๖ ได้เป็นเลขา
ธิการพรรค เอ.เอฟ.พี.เอฟ.แอล. ร่วมทำงานกับอุยอย่างใกล้ชิดในการปรับปรุงพรรค
เอ.เอฟ.พี.เอฟ.แอล. และอุยได้สนับสนุนให้โคคำแห่งสำคัญในพรรค

อุยโคตระหนักดีถึงฐานะของตนในพรรค เอ.เอฟ.พี.เอฟ.แอล. และได้อ้างว่า
การที่ตนไม่สามารถควบคุมพรรค เอ.เอฟ.พี.เอฟ.แอล. ในฐานะหัวหน้าพรรค และควบคุม
กรมรัฐบาลในฐานะนายกรัฐมนตรีได้นั้น เพราะการตายขององซานไคผัดกั๊กให้เข้ามามี
บทบาทผู้นำทางการเมืองของพม่าโดยไม่ได้มีการเตรียมตัว การที่อุยคงรักษาความเป็น
ผู้นำทางการเมืองได้ มีปัจจัยประการหนึ่งก็คือ อุยเป็นนักชาตินิยมและเป็นนักพูดที่เข้าใจ
ความต้องการของผู้ฟัง อุยอาศัย ทะชินทั้น และผู้นำทางการเมืองคนอื่น ๆ นั้น เป็นผู้ที่
มีวิรवारและพรรคพวกสนับสนุน แต่ไม่มีใครพูดเก่งเท่าอุย และปัจจัยอีกประการหนึ่งก็คือ
ได้มีการแบ่งเขตอิทธิพลระหว่างผู้นำของพรรค เอ.เอฟ.พี.เอฟ.แอล. โดยแบ่งอำนาจ
หน้าที่กัน อุยมีอำนาจหน้าที่ตัดสินใจเกี่ยวกับเรื่องสวัสดิการสังคม (Social Welfare)
และการศึกษา อุยเองเรื่องอุตสาหกรรม ทะชินทั้นเรื่องเกษตรกรรม และอุยอาศัย
ในเรื่องการป้องกันและแรงงาน ส่วนการตัดสินใจในเรื่องใหญ่จะเป็นการตัดสินใจรวม
กันในกลุ่มผู้นำทั้ง ๔ นี้ ^{๓๓}

๓. ความสัมพันธ์ระหว่างพรรคกับรัฐสภา

๓.๑ ขอบเขตอำนาจหน้าที่ของรัฐสภา

รัฐสภาของพม่าประกอบด้วย สภาผู้แทนราษฎร หรือสภาล่าง (Chamber of Deputies) และ สภานิติบัญญัติหรือสภาสูง (Chamber of Nationalities) ตามนัยแห่งรัฐธรรมนูญมาตรา ๖๕

รัฐธรรมนูญมาตรา ๑๑๕ ได้กำหนดให้ รัฐบาลต้องรับผิดชอบต่อรัฐสภา นายกรัฐมนตรีได้รับการแต่งตั้งจากประธานาธิบดีโดยการเสนอแนะจากรัฐสภาตามความที่ระบุไว้ในมาตรา ๘ นอกจากนี้ในมาตรา ๑๑๘ ได้กำหนดว่านายกรัฐมนตรีจะต้องได้รับเสียงข้างมากในสภาสนับสนุน

รัฐสภาจะประชุมปีละ ๒ ครั้ง ครั้งแรกตั้งแต่เดือนสิงหาคมถึงกันยายน เพื่ออนุมัติงบประมาณ และเดือนกุมภาพันธ์ถึงมีนาคม สมัยประชุมแต่ละครั้งมีกำหนด ๑ เดือน ซึ่งพรรคฝ่ายค้านในรัฐสภาใดรองทุกขวากกำหนดเวลาการประชุมสั้นเกินไป ไม่มีโอกาสที่จะแสดงความคิดเห็นเพื่อแก้ปัญหาต่าง ๆ การที่รัฐสภาประชุมปีละ ๒ เดือน ไม่เพียงพอ แต่ก็ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงได้อย่างใด ทั้งนี้เพราะไม่มีเสียงสนับสนุนที่เพียงพอ

สภานิติบัญญัติเป็นผู้ออกกฎหมายของประเทศ ร่างกฎหมายต่าง ๆ จะเริ่มจากสภาผู้แทนราษฎรหรือสภานิติบัญญัติใด แต่กรณีเป็นร่างกฎหมายเกี่ยวกับการเงินแล้วจะต้องเริ่มจากสภาผู้แทนราษฎร ในกรณีที่มีปัญหาว่าร่างกฎหมายเป็นร่างกฎหมายเกี่ยวกับการเงินหรือไม่ ประธานสภาผู้แทนราษฎรจะเป็นผู้ตัดสินชี้ขาด ร่างกฎหมายต่าง ๆ ผ่านรัฐสภาใช้เสียงข้างมากธรรมดา ในกรณีที่สภาทั้งสองขัดแย้งกัน ประธานาธิบดีจะให้สภาทั้งสองประชุมร่วมกัน โดยมีประธานาธิบดีร่วมประชุมด้วย และให้สมาชิกทั้งสองสภาลงคะแนนตัดสิน สำหรับกฎหมายเกี่ยวกับการเงินสภาผู้แทนราษฎรจะส่งร่างกฎหมายดังกล่าวไปยังสภาสูงเพื่อขอความเห็นชอบ ร่างกฎหมายนี้จะส่งกลับภายใน ๒๑ วัน

๓.๒ พรรคการเมืองในสภาผู้แทนราษฎร

การเลือกตั้งทั่วไปครั้งแรกเมื่อปี ๑๙๕๑ - ๑๙๕๒ พรรคที่ได้รับเลือกตั้งเข้าในสภาผู้แทนราษฎรจากจำนวนทั้งสิ้น ๒๓๕ ที่นั่ง ดังนี้.-

พรรค เอ.เอฟ.พี.เอฟ.แอล.	๑๔๓	ที่นั่ง
พรรคในเครือของพรรค เอ.เอฟ.พี.เอฟ.แอล.	๕๓	ที่นั่ง
พรรคฝ่ายค้าน	๓๙	ที่นั่ง

ส่วนที่เหลือเป็นสมาชิกอิสระไม่สังกัดกลุ่ม สำหรับพรรค เอ.เอฟ.พี.เอฟ.แอล. เมื่อรวมกับพรรคในเครือแล้วได้ทั้งหมดทั้งสิ้น ๒๐๐ ที่นั่ง เท่ากับร้อยละ ๘๕ อย่างไม่กี่ก็ สมาชิกพรรค เอ.เอฟ.พี.เอฟ.แอล. ที่ได้รับเลือกตั้งเข้าเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรนี้ ครั้งหนึ่งเป็นสมาชิกพรรคโซเชี่ยลิสต์ซึ่งเป็นพรรคในสังกัด

ส่วนการเลือกตั้งทั่วไปเมื่อปี ๑๙๕๖ มีที่นั่งทั้งสิ้น ๒๔๐ ที่นั่ง และมีพรรคได้รับเลือกตั้งนี้.-

พรรค เอ.เอฟ.พี.เอฟ.แอล.	๑๔๕	ที่นั่ง
พรรคในเครือของพรรค เอ.เอฟ.พี.เอฟ.แอล.	๒๘	ที่นั่ง
พรรคแนวร่วมแห่งชาติ (National United Front, NUF)	๔๗	ที่นั่ง
พรรคฝ่ายค้าน	๗	ที่นั่ง
สมาชิกอิสระ	๑๓	ที่นั่ง

๑๘ Ibid., p..139

๑๙ Tinker, op.cit., p. 90

ส่วนที่เหลืออีก ๑๐ ที่นั่งนั้นยังไม่ได้เลือกตั้ง เนื่องจากบางท้องถิ่นไม่ปลดกลัย
อย่างไรก็ดี ในการเลือกตั้งครั้งถัดมาพรรค เอ.เอฟ.พี. เอฟ.แอด. ยังคงครอง
เสียงข้างมากในสภาผู้แทนราษฎร แลพรรคฝ่ายค้านก็ได้คะแนนเสียงเพิ่มขึ้น

๓.๓ สถานภาพของรัฐสภา รัฐบาล และพรรค เอ.เอฟ.พี. เอฟ.แอด.

การที่พรรค เอ.เอฟ.พี. เอฟ.แอด. ได้ครองเสียงข้างมากในรัฐสภาทำให้สภา
มีรัฐสภาของเรามีได้พัฒนาเท่าที่ควร ทั้งนี้เพราะภาคฝ่ายค้านในรัฐสภาที่เปิดโอกาสให้
มีการถกแถลง และเปิดหนทางที่ให้มีการเลือกรัฐบาล หรือนโยบายในส่วนที่เกี่ยวข้องกับหลัก
การสำคัญรวมทั้งอุดมการณ์ ปรากฏว่าฝ่ายค้านที่แท้จริงของพรรค เอ.เอฟ.พี. เอฟ.แอด.
คือพวกคอมมิวนิสต์ มีใจอยู่ในรัฐสภา แต่ดำเนินการคัดค้านกฤษฎีกาจับอาวุธเป็นกฎหมายต่อ
สู่รัฐบาลอยู่ในป่า พรรค เอ.เอฟ.พี. เอฟ.แอด. จึงมีอำนาจอย่างกว้างขวาง การ
ปฏิบัติหน้าที่ของสมาชิกรวมในรัฐสภาจึงขาดความถูกต้องที่แท้จริงและขาดความกระตือรือ
ร้น การเมืองจึงกลายเป็นการต่อสู้เพื่อแย่งชิงอำนาจกันระหว่างพรรค เอ.เอฟ.พี. เอฟ.
แอด. กับพรรคในแถวรองคน

นอกจากนี้สถาบันรัฐบาลมีแนวโน้มว่าจะครอบงำรัฐสภา ทั้งนี้เนื่องจากกลไก
ของสถาบันรัฐบาลและสถาบันพรรคของรัฐบาลคือ พรรค เอ.เอฟ.พี. เอฟ.แอด. นั้น มี
อำนาจข่มกันใหญ่ อาทิ ญัตติร่างตำแหน่งนายกรัฐมนตรี ซึ่งจะเกี่ยวกับก็เป็นประธานพรรค
เอ.เอฟ.พี. เอฟ.แอด. ญัตติช่วย รองนายกรัฐมนตรี และเป็นรองประธานพรรค เอ.
เอฟ.พี. เอฟ.แอด. และเป็นประธานคณะกรรมการบริหารของพรรคโซเรียลิสต์ รวม
ทั้งเป็นประธานสภาสหพันธ์การค้าขาย ญัตติช่วย รองนายกรัฐมนตรี ซึ่งจะเกี่ยวกับก็ดำรง
ตำแหน่งเลขาธิการของพรรค เอ.เอฟ.พี. เอฟ.แอด. ส่วนที่อื่นนั้น รองนายกรัฐมนตรี

และเป็นประธานองค์การชวาณาแห่งพม่า ทั้งนี้จึงเป็นการยากที่จะแยกแยะลงไปว่าสถาบัน
ใหม่เป็นสถาบันที่มีอำนาจอย่างแท้จริง

ตามที่โลกกล่าวมาแล้ว ญูไม่มีฐานะอำนาจของตนอยู่ในพรรค เอ.เอช.พี.เอช.
แอด. กองอำนวยการอำนาจจากผู้นำเดิมของพรรค เอ.เอช.พี.เอช.แอด. ทั้งนี้ญูจึงอาศัย
อำนาจนายกรัฐมนตรี เสริมสร้างฐานะและอิทธิพลของตนขึ้นในรัฐบาลอีกด้านหนึ่งด้วย
ญูได้จัดตั้งหน่วยงานที่ให้อำนาจตนเองอย่างกว้างขวางขึ้น อาทิ สำนักสืบสวนพิเศษ
(Bureau of Special Investigation, BSI) และคณะกรรมการเศรษฐกิจและ
สังคม (Economic and Social Board)

สำนักงานสืบสวนพิเศษนี้มีอำนาจหน้าที่สืบสวนความเคลื่อนไหวของสมาชิกใน
คณะรัฐบาล และนักการเมือง ทั้งนี้เพื่อความมั่นคงของประเทศ สำนักงานนี้ถูกยกย่อง
การบังคับบัญชาของนายกรัฐมนตรีโดยตรง

สำหรับคณะกรรมการเศรษฐกิจและสังคมที่ญูจัดตั้งขึ้นเมื่อปี ๑๙๕๒ นั้น กองการ
ที่จะเข้าควบคุมเกี่ยวกับแผนพัฒนาต่าง ๆ ซึ่งครอบคลุมทุกด้าน ทั้งนี้เป็นผลสืบเนื่องมา
จากในขณะนั้นได้มีการแบ่งเขตอำนาจกันระหว่างผู้นำ ๔ คน คือ ญู ญูจกเบง ญูมาส่วย
และทะชินทิน ญูจึงให้คณะกรรมการ เศรษฐกิจและสังคมเป็นองค์การที่มีอำนาจในการ
ตัดสินใจเกี่ยวกับเศรษฐกิจและสังคมเพื่อเข้าไปสอดแทรกในกิจการที่อยู่นอกเหนือเขตอิทธิพล
ของตน อย่างไรก็ตาม ญูยังได้ตั้งเวาบุคคตสำคัญในคณะรัฐบาลและพรรค เข้ามารวมด้วย
ทั้งนี้เพื่อใหม่ทิศทาง ๆ ของคณะกรรมการดังกล่าว เป็นที่ยอมรับโดยทั่วไป สมาชิกคณะกรรมการ
เศรษฐกิจและสังคมจึงประกอบด้วย ญู ญูจกเบง ญูมาส่วย เป็นต้น ด้วยเหตุนี้
มติต่าง ๆ ของคณะกรรมการเศรษฐกิจและสังคมจึง เป็นที่ยอมรับของรัฐบาลด้วย ในบาง
กรณีมีมติของพรรคคณะกรรมการบริหารของพรรค เอ.เอช.พี.เอช.แอด. ซึ่งเป็นองค์กร
ที่มีอำนาจอย่างแท้จริงในการกำหนดนโยบายของประเทศนั้น อาจถูกคณะกรรมการ

เศรษฐกิจและสังคมศึกษานโยบาย เหตุผลว่าหากความสะดวกทางเทคนิค จะมีการ
กลาวกันว่าคณะกรรมการเศรษฐกิจและสังคมเป็นเอกวิธรัฐบาล (super - cabinet)
เห็นชอบกรรมการรัฐบาล (Subcommittee of the Cabinet) จากถ้อยแถลง
ของหลุยส์ เจ. วอลลินสกี (Louis J. Wallinsky) อดีตที่ปรึกษาทางเศรษฐกิจที่ไต่เปิด
เผยว่า ^{๕๑}เป็นผู้ที่มีอำนาจแทนในคณะกรรมการเศรษฐกิจและสังคม ^{๕๓}

ผู้นี้สามารถสร้างฐานอำนาจของตนในสถาบันรัฐบาลไคเมตเป็นที่น่าพอใจ เพราะ
ปรากฏว่าเมื่อปี ๑๙๕๕ รัฐบาลไคเลือกการเสนอร่างงบประมาณต่อรัฐสภาของผู้นี้เกิน
ทางกลับจากต่างประเทศ ^{๕๔} ทั้งนี้เพราะคณะกรรมการเศรษฐกิจและสังคมซึ่งมีผู้นี้เป็น
ประธานนั้นได้มีหน้าที่ที่กักตุนใจงานการบริหารทุกเรื่องที่เกี่ยวข้องกับแผนของชาติและการพัฒนา
ประเทศ ซึ่งรวมถึงการจัดทำงบประมาณรายรับและรายจ่ายควบ ปีต่าง ๆ ที่เขาผู้
คณะกรรมการบริหารของพรรคนี้มักจะผ่านการพิจารณาจากรัฐบาล และคณะกรรมการ
เศรษฐกิจและสังคมมาแล้ว

ความเคลื่อนไหวของผู้นี้ได้แสดงให้เห็นถึงเจตนาของผู้นี้ที่พยายามมีพละ
อำนาจของคณะกรรมการบริหารของพรรค เอ.เอ.พี.เอ.แอด. ในการเป็นผู้ตัดสินใจ

^{๕๑} Butwell, op.cit., p. 129.

^{๕๒} Ibid., p. 130

^{๕๓} Louis J. Wallinsky Economic Development in Burma 1951 -
69, (New York : The Twentieth Century Fund 1962) p. 126

^{๕๔} Silverstein, Josef, "Burma" Government and Politics of
South East Asia, (Edited by George Met. Kahin Ithaca N.Y. Cornell
University Press 1959) p. 126

กำหนดนโยบาย อนุญาตให้เหตุผลในการดำเนินการดังกล่าวมีทั้งสองรูปแบบได้ว่า ในการปกครองระบอบประชาธิปไตยโดยระบบรัฐสภานั้น พรรคจะคงควบคุมรัฐบาลและกำหนดนโยบายมาตรฐาน แต่เมื่อรัฐบาลเป็นรัฐบาลผสม การกำหนดนโยบายควรเป็นหน้าที่ของรัฐบาล ทั้งนี้เพราะพรรค เอ.เอฟ.พี.เอฟ.แอล. เป็นพรรคผสมประชาชนไม่ลด อดเลือกพรรคหนึ่งพรรคใดได้เฉพาะเจาะจงลงไป ดังนั้นพรรคแนวร่วมจึงไม่สามารถกำหนดนโยบายที่ตอบสนองนโยบายของพรรคทุกพรรคในสังกัด ด้วยเหตุนี้รัฐบาลจึงเป็นกลไกที่ดำเนินการโครงการต่าง ๆ ที่ได้รับความเห็นชอบจากผู้เลือกตั้ง

ดังนั้น สถาบันรัฐสภาของเรามีได้เป็นองค์กรที่ทำหน้าที่กำหนดนโยบายของประเทศประกอบด้วยพรรค เอ.เอฟ.พี.เอฟ.แอล. เป็นพรรคการเมืองที่ไม่มีคู่แข่งในรัฐสภา ผู้นำของพรรค เอ.เอฟ.พี.เอฟ.แอล. จึงไม่ให้ความสำคัญแก่รัฐสภาแต่อย่างใด อนุสัญญานี้เป็นหัวหน้าพรรคและหัวหน้ารัฐบาลก็ไม่ให้ความสำคัญแก่รัฐสภาในการเปิดสมัยประชุมรัฐสภาแต่ละครั้ง สมาชิกรัฐสภาจะมาประชุมเพื่อฟังคำบรรยายของอนุหรือผู้นำของพรรค เอ.เอฟ.พี.เอฟ.แอล. โดแนก ดูจวบเชิง ดูมาสวย และทะซินตัน การเสนอกฎหมายก็ทำขอเป็นพิธีมิได้ให้เวลาศึกษา ไม่มีบทอภิปราย สมาชิกรัฐสภาจะเป็นฝ่ายฟังโดยไม่มีโอกาสพูด ทั้งนี้เพราะก่อนสมัยประชุมแต่ละครั้งคณะกรรมการฝ่ายรัฐสภาของพรรค เอ.เอฟ.พี.เอฟ.แอล. จะจัดประชุมสมาชิกรัฐสภาของตนเพื่อแจ้งถึงความต้องการกฎหมายของรัฐบาล

หลังจากการเลือกตั้งทั่วไปครั้งแรกเมื่อปี ๑๙๕๑ พรรค เอ.เอฟ.พี.เอฟ.แอล. ซึ่งครองเสียงข้างมากในสภาผู้แทนราษฎรนั้น ได้จัดประชุมสมาชิกรัฐสภาในสังกัด โดยคณะกรรมการฝ่ายรัฐสภาของพรรค เอ.เอฟ.พี.เอฟ.แอล. เป็นผู้จัดขึ้นก็คัดเลือกตัว

ประธานาธิบดี และหัวหน้าผู้พิพากษาของสหภาพ ^{๘๖} ดังนั้นในการออกกฎหมายรัฐสภาจึง
 เป็นสถาบันเพียงประมุขที่รวบรวมมติของพรรค เอ.เอฟ.พี.เอฟ.แอด. เท่านั้น นอก
 จากนี้หลังการเลือกตั้งปี ๑๙๕๑ ^{๘๗} ญูโม เกยแดงนโยบายของรัฐสภา ญูหา
 ที่เสียงใหญ่เองควมการให้สัมภาษณ์ต่อผู้สื่อข่าวหนังสือพิมพ์ โดยจะจัดให้สัมภาษณ์เป็น
 ประจำ ในโอกาสที่จะแถลงนโยบายทาง ๆ ที่สำคัญและไม่สำคัญไปอย่างเสรี ซึ่งใน
 ระยะต่อมาญูโกตระหนักถึงข้อผิดพลาดของตน และโดยยอมรับเมื่อเดือนกุมภาพันธ์
^{๘๘} ๑๙๕๗ วัน เป็นระยะเวลาที่ความแตกแยกของพรรค เอ.เอฟ.พี.เอฟ.แอด. ปรากฏ
 ขึ้นอย่างเห็นได้ชัด ประกอบกับได้มีพรรคฝ่ายค้านขึ้นในรัฐสภาแล้ว คือ แนวร่วมแห่ง
 ชาติ (National United Front) ^{๘๙} ใต้อำนาจ ๕๕ ที่นั่ง โดยให้คำมั่นว่าจะแถลง
 นโยบายต่อรัฐสภาและเข้าร่วมอภิปรายในรัฐสภาด้วย

อย่างไรก็ดี การที่พรรค เอ.เอฟ.พี.เอฟ.แอด. ทรงเสียงข้างมากในรัฐสภา
 แต่มีที่พัฒนาสถาบันรัฐสภา นอกจากนั้นญูยังได้พยายามที่จะบริหารประเทศไปในทาง
 อำนาจนิยม จากดอยแดงของญูทูนเป (U Tun Pe) ^{๙๐} ซึ่งเป็นสมาชิกวุฒิสภาซึ่งกักตุน
 ในพรรค เอ.เอฟ.พี.เอฟ.แอด. เมื่อถึงทกม ๑๙๕๖ ที่กล่าวถึงสาเหตุของการลาออก
 จากตำแหน่งรัฐมนตรีวัฒนธรรม ^{๙๑} ซึ่งสะท้อนให้เห็นลักษณะการปกครองของญูหา
 "นายกรัฐมนตรีมิได้เป็นนักประชาธิปไตยอย่างที่แสดงออก และกำลังบริหาร
 ประเทศไปสู่ระบบสมบูรณาญาสิทธิราช"

^{๘๖} Tinker, op.cit., p, 85.
^{๘๗} Maung Maung, op.cit., p. 224.
^{๘๘} Ibid. ., p. 225.
^{๘๙} Ibid. ., p. 234.

พร้อมกันนั้นกฎเกณฑ์ใดก็ตามที่จำกัดอำนาจประมาณของรัฐมาด้า เป็นการเอา
 งบประมาณของกระทรวงทบวงกรมต่าง ๆ เข้ามารวมกันเข้า สมาชิกพรรค เอ.เอฟ.พี.
 เอฟ.แอด. ไม่มีโอกาสจะได้อภิปรายงบประมาณโดยส่วนรวม นอกจากนี้กฎนี้ยังได้บังคับ
 กับจะนำงบประมาณไปใช้เพื่อการชุมนุมชำระพระไกรโกฏ ครั้งที่ ๒ เป็นจำนวนก้อนใหญ่
 โดยไม่หารีลลณะกรรมการบริหารพรรค เอ.เอฟ.พี. เอฟ.แอด. และผ่านการอนุมัติจาก
 รัฐสภาแต่อย่างใด

สำหรับสมาชิกฝ่ายค้านกล่าวได้ว่าไม่มีบทบาทแต่อย่างใด สมาชิกฝ่ายค้านเคย
 เสนอที่จะแก้ไขวาระการประชุมโดยจะขยายวันประชุมปีละ ๒ เดือน การรัฐธรรมนุญออกไป
 ไปเป็นปีละ ๑๕๐ วัน เพราะสมาชิกฝ่ายค้านไม่มีโอกาสที่จะ เสนอร่างกฎหมายหรือตุติใด
 ใด ๆ เลย แต่รัฐบาลไม่ยอมรับข้อเสนอของฝ่ายค้าน โดยอ้างว่าสมาชิกสภาผู้แทน
 ราษฎรควรจะต้องอยู่ใกล้ชิดกับประชาชน ไม่สมควรที่จะใช้เวลารุ่งเรืองอยู่ในข้างสูง และการ
 ใช้เวลา ๑๕๐ วันหมดไปกับ เรื่องการประชุมจะก่อให้เกิดเงินเพิ่มขึ้นเป็นจำนวนมาก
 ทั้งนี้เพราะสมาชิกจะได้เบี้ยประชุมวันละ ๒๐ จาก ในกรณีที่รัฐบาลต้องการกฎหมายก็
 สามารถเรียกประชุมวิสามัญได้ตามความจำเป็น

ค่าผลประโยชน์ของสมาชิกรัฐสภานั้น ประธานสภาจะมีรายได้เดือนละ ๓,๕๐๐
 จาก รองประธาน ๑,๓๕๐ จาก สมาชิกรัฐสภา มีรายได้ ๕๐๐ จาก และได้เบี้ยประชุมอีก
 วันละ ๒๐ จาก และได้ค่าเดินทางคอย ส่วนของรัฐบาลนั้นนายกรัฐมนตรีมีรายได้เดือน

๕๐
 Butwell, op.cit., p. 134.

๕๑
 Maung Maung, Burma's Constitution. (The Hague Martinus
 Nijhoff 1961) p. 121

๕๒
Ibid., p. 124

ละ ๒,๓๐๐ จาก การรับรองอีก ๑,๐๐๐ จาก มีบ้านพักและรถประจำตำแหน่ง รัฐมนตรีมี
 รายได้เดือนละ ๑,๗๐๐ จาก การรับรอง ๒๕๐ จาก มีบ้านและรถประจำตำแหน่ง เฉพาะ
 รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศได้การรับรองเพิ่มเป็น ๑,๐๐๐ จาก อย่างไรก็ตาม
 ทั้งรัฐมนตรีและสมาชิกรัฐสภาทุกคนได้รณรงค์กับผลประโยชน์ที่ได้มาจากตำแหน่งหน้าที่ พวก
 รัฐมนตรีมักจะเดินทางไปเที่ยวต่างประเทศโดยเฉพาะสหรัฐ ฯ ความสะกดหมายที่ได้
 มาจากอภิสหิพิเศษ มีนักการเมืองจำนวนมากได้รับผลประโยชน์จากนักธุรกิจ และนัก
 อุตสาหกรรมทั้งจากต่างประเทศและชาวมาเลเชีย

๔. ความสัมพันธ์ระหว่างพรรคกับระบบราชการ

๔.๑ ความเป็นมาของระบบราชการ

ในสมัยสมบูรณาญาสิทธิราชย์ กษัตริย์ทรงมีพระราชอำนาจสูงสุดในด้านการบริหาร
 แท้เพียงพระองค์เดียว โดยทางทฤษฎีแล้วองค์พระมหากษัตริย์มีอำนาจจนนับเป็นเจ้าชีวิต
 เป็นเจ้าของทรัพย์สินและอาณาจักร ข้าราชการที่ส่งไปปกครองต่างประเทศพระเนตรพระกรชม
 ในราชอาณาจักรชั้นตรงต่อพระองค์ แต่ในทางปฏิบัติแล้วพระมหากษัตริย์ไม่สามารถใช้
 อำนาจได้อย่างเต็มที่ ทั้งพระราชอาณาจักรกว้างขวางขาดการคมนาคมที่ดี ทำให้ไม่
 สามารถใช้อำนาจโดยตรงได้ทั่วถึง นอกจากนี้ จารีตประเพณี ความเชื่อมั่นในพุทธ
 ศาสนาได้บั่นทอนอำนาจของกษัตริย์ลงไปโดยปริยาย

สมัยอโรรธา (Anawratha) ได้ตั้งอาณาจักรพุกามขึ้นไม่ให้เป็นระบอบการทหาร
 ทั้งนี้เนื่องจากเป็นระยะที่ต้องทำสงครามเพื่อกดดันอาณาจักร จึงต้องมีกองทัพที่เข้มแข็ง
 ไว้รุกรานเพื่อนบ้านที่อ่อนแอกว่า และป้องกันการโจมตีจากชุมชนที่เข้มแข็ง ศัตรูของพุกา
 ที่สำคัญในขณะนั้น คือ ไทยใหญ่ โดยในเขตที่กวาดต้อนมาเนื่องจากชัยชนะของสงคราม
 สร้างเมือง สร้างคลองชลประทานเพื่อทำการเพาะปลูก และเมืองต่าง ๆ นี้เป็นกบฏมัจฉา

๕๓ Tinker, op.cit., p. 83

การทหารซึ่งแบ่งกันเป็นเมืองหรือหมู่บ้านตามจำนวนไพร่พลที่เกณฑ์ได้ ในด้านการปกครองก็ใช้ศาสนาเป็นเครื่องผูกพันให้ผู้อยู่ใต้ปกครอง รวมทั้งเขตแดนที่ได้มานี้แนวความคิดไปในทางเดียวกัน ดังนั้นในรัชสมัยของกษัตริย์อินราชาจิงไต ทำนุบำรุงพุทธศาสนาให้เจริญรุ่งเรือง ผลึกณสมริเวงคังกลาวักเจริฐมีชาวสมบูรณ ต่อมาเขตแดนที่ทำหน้าที่ผูกคดกลองก็ใช้ทำหน้าที่เป็นทหารคอย คอยเหตุอันทำให้การปกครองในระดับท้องถิ่นมีอำนาจเบ็ดเสร็จ

ทางด้านพลเรือน ได้มีการจัดตั้งสุกคตวณในรัชสมัยของกษัตริย์ทิดมินโล (Htilominlo ๑๒๑๐ - ๓๘) ซึ่งประกอบด้วยพระบรมวงศานุวงศ์ชั้นผู้ใหญ่ใกล้ตัว ๔ องค์ เรียกว่า สุกคตว (Hluttaw)

ต่อมาสุกคตวได้พัฒนาเป็นสภาที่ปรึกษาของพระเจ้าแผ่นดิน ประกอบด้วยขุนนางชั้นสูง (Wungis) ๔ คน ซึ่งคล้ายกับจุดสมถ์ของไทย ในการประชุมขอราชการต่าง ๆ นั้น จะมีเจ้านายชั้นสูงหรือพระบุพพราชเป็นประธาน กษัตริย์อาจจะเข้าร่วมประชุมหรือไม่เข้าเป็นไปตามพระราชมติยศ แต่การขอราชการจะต้อง เป็นไปตามพระราชโองการของพระมหากษัตริย์ไม่มีผู้ใดขัดแย้งได้

การปฏิบัติหน้าที่ของสุกคตวนั้น จะประชุมเป็นประจำทุกวันในพระราชวัง ทำหน้าที่ขอราชการแทนพระมหากษัตริย์ ฎีกาต่าง ๆ จะต้องเสนอต่อสุกคตว รวมทั้งคำอุทธรณ์ที่ผ่นขึ้นมาจากจังหวัด นอกจากนี้ สุกคตวยังมีหน่วยงานในบังคับบัญชาที่กษัตริย์ไม่ตรงไป

๕๘

Daw Mya Sein, The Administration of Burma (Oxford University, Press, London New York 1973) p. 4

๕๙

ม.ร.ว.คึกฤทธิ์ ปราโมช, พม่าเสียเมือง (สำนักพิมพ์ดาวหน้า ธันวาคม ๒๕๑๖) หน้า ๒๓

เกี่ยวข้องกับ ไคแก กระทรวงการคลัง กระทรวงเกษภาณี ตลอดจนบางส่วนของ ทรัพย์สินส่วนพระมหากษัตริย์

กล่าวได้ว่าในสมัยสมบูรณาญาสิทธิราชย์ สูดคตว เป็นองค์กรสูงสุดในด้านการปกครอง ทำหน้าที่ดูแลผลประโยชน์ของประเทศและศาสนา การปกครองแบบโบราณนี้ ไคแกอยู่ตลอดมาจนถึงพม่าตก เป็นเมืองขึ้นของอังกฤษ ทั้งนี้เพราะพม่าได้รักษาการปกครองแบบโบราณไว้ เนื่องจากการปกครองแบบโบราณทำให้พม่าประสบความสำเร็จในการขยายอาณาจักรออกไปได้อย่างกว้างขวาง

เมื่ออังกฤษเข้าปกครองพม่าก็ได้ทำลายสถาบันกษัตริย์ตลอดจนสถาบันขุนนางที่เกี่ยวข้อง เนื่องจากกษัตริย์ และอังกฤษได้นำเอาการปกครอง เป็นระบบแบบตะวันตกเข้ามาซึ่งเป็นของใหม่สำหรับชาวพม่า อย่างไรก็ตาม อังกฤษก็ได้ให้ชาวพม่าเข้ารับราชการในระดับชั้นผู้น้อยเป็นส่วนใหญ่ ส่วนข้าราชการชั้นผู้ใหญ่ในตำแหน่งหน้าที่สำคัญและมีอำนาจนั้นใช้เจ้าหน้าที่ของอังกฤษเอง การเปลี่ยนแปลงการปกครองจากระบบของพม่าเป็นระบบของอังกฤษนั้นค่อยเป็นค่อยไป จึงไม่ทำลายและ เขาแทรกแซงระบบการปกครองดั้งเดิมอย่างรุนแรง การปกครองส่วนกลางยกเลิกสูดคตวแห่งเดียวเหลือเจ้าหน้าที่ของสูดคตวไว้ ๕ คน เพื่อช่วยงานของข้าหลวงใหญ่ ส่วนการปกครองท้องถิ่นยังคงสภาพเดิม ทั้งนี้เนื่องจากอังกฤษมีกำลังไม่พอที่จะรักษาความสงบได้อย่างเต็มที่ จึงต้องอาศัยโครงสร้างการปกครองเดิมช่วย แต่กระนั้นเมื่อชาวพม่าตระหนักว่า สงครามกับอังกฤษครั้งนี้ไม่เป็นสงครามที่ตนเคยรู้จักมาก่อน คือ เมื่อยอมแพ้แล้วผู้นั้นก็จะถอนตัวออกไปและผู้แพ้ก็จะ

๕๖

Daw Mya Sein, op.cit., p. 19.

๕๗

Ibid., p. 20

๕๘

Ibid., p. 117.

สร้างฟื้นฟูประเทศคนไถ่ภายหลัง แต่อังกฤษเมื่อไต่ทำลายสถาบันกษัตริย์และยกเลิกศักคาว
ชาวพม่าก็จะไม่มีที่พึ่งในการฟื้นฟูประเทศอีกต่อไป ชาวพม่าจึงก่อความไม่สงบยืดเยื้อเป็น
เวลาถึง ๕ ปี การที่ชาวพม่าต่อต้านอังกฤษไม่สำเร็จก็เพราะชาวพม่าขาดผู้นำ กบฏกลุ่ม
ต่าง ๆ จึงไม่สามารถผนึกกำลังต่อต้านอังกฤษอย่างเป็นกลุ่มเป็นก้อน

อังกฤษได้สร้างระบบราชการขึ้นปกครองประเทศ ที่สำคัญคือราชการตำรวจ
ซึ่งนี้เพื่อรักษาความสงบภายใน ได้มีการจัดตั้งโรงเรียนอบรมตำรวจขึ้นเมื่อปี ๑๘๘๐^{๕๘}
เมื่อเหตุการณ์ภายในสงบแล้ว อังกฤษได้จัดระบบราชการในค่านต่าง ๆ ขึ้น โดยให้ชาว
พม่าเข้ารับภาระหน้าที่ในหน่วยราชการหน้าที่เสมียนพนักงาน โดยให้การฝึกอบรมการศึกษา
ศึกษาแบบตะวันตก ทำให้เกิดความนิยมทางสังคมของพม่าที่ชาวพม่านิยมการ เรียนเพื่อที่จะ
รับราชการ การศึกษาเป็นการกำหนดฐานะของชาวพม่าในสังคม และแบ่งประชากรออก
เป็น ๒ กลุ่ม คือ กลุ่มที่ได้รับการศึกษา และกลุ่มที่ไม่ได้รับการศึกษา ระบบราชการที่
อังกฤษนำมาใช้ไต่ยังความเจริญให้แก่พม่าเป็นที่ยอมรับของชาว พม่าว่า ระบบ
ราชการนี้ไต่ทำให้ประชากรของพม่ามีความเป็นอยู่ดีขึ้น ถือว่ารัฐบาลคือผู้กำหนดหน้าที่ต่าง ๆ
ให้ข้าราชการเป็นปฏิบัติ ดังนั้นจึงไม่จำเป็นต้องเป็นอันหนึ่งอันเดียวกับรัฐบาล

อย่างไรก็ดี อังกฤษได้แบ่งระบบราชการเป็น ๓ ชั้นใหญ่ ๆ ดังนี้คือ ^{๖๐} .-

ชั้นที่หนึ่ง Indian Civil Service (ICS) ข้าราชการที่อยู่ในชั้นนี้จะเป็นผู้
กำหนดควิตชีวิตราชการ และเป็นแม่บังคับบัญชาในตำแหน่งที่สำคัญ มีจำนวนระหว่าง ๑๒๐ ถึง
๑๓๐ คน ซึ่งในจำนวนนี้ ๑ ใน ๓ เป็นชาวอินเดียและที่เหลือเป็นชาวยุโรป

^{๕๘}
Ibid., p. 128.

^{๖๐}
Lucian W. Pye, Politics Personality and Nation Building.
(New Haven : Yale University Press 1962) pp. 101 - 102.

ชั้นที่สอง Provincial Civil Service หรือเป็นที่รู้จักกันว่าเป็น Burma Service ซึ่งประกอบด้วยเจ้าหน้าที่ชาวพม่าและพวกลูกครึ่งผสมยุโรป เจ้าหน้าที่ส่วนใหญ่จะคัดเลือกจากท้องถิ่น

ชั้นที่สาม Subordinate Civil Service คือ พวกเสมียนพนักงาน โรงเรียนต่าง ๆ ในพม่าจะผลิตเจ้าหน้าที่เสมียนพนักงานเพื่อเข้ารับราชการในชั้นสามนี้

บรรดาข้าราชการนี้มีความรู้ดีกว่า พวกคนนั้นเป็นพวกที่ทันสมัยในสังคมพม่า พวกเขาจะได้เดินทางไปต่างประเทศ ไม่ไปอินเดียก็ไปอังกฤษ และไปรับการศึกษาชั้นวิทยาลัยที่อินเดียหรืออังกฤษ ทั้งนี้เพราะพวกข้าราชการส่วนใหญ่จะมาจากครอบครัวที่มีฐานะดี และเป็นชนชั้นนำในสังคมระบอบเก่า พวกนี้ได้ประสานแนวความคิดของความเป็นผู้นำในระบอบเก่าเข้ากับความรู้ความเชี่ยวชาญสมัยใหม่เข้าด้วยกัน

ในระยะก่อนปี ๑๙๒๐ ไม่มีกระบวนการทางการเมืองที่มีส่วนเกี่ยวข้องในการกำหนดนโยบายของรัฐบาล ข้าราชการพม่าในฐานะที่เป็นผู้มีความรู้ และรู้จักระเบียบปฏิบัติราชการ เนื่องจากได้รับการอบรมจากอังกฤษ ได้ทำหน้าที่ทางการเมืองเป็นตัวแทนของประชาชน ใช้ความสัมพันธ์เป็นส่วนตัวเสนอความต้องการของประชาชนต่อรัฐบาล และเป็นตัวแทนของรัฐบาลติดต่อกับประชาชน ความเคลื่อนไหวดังกล่าวเป็นไปอย่างเงียบ ๆ และไม่มีลักษณะพิเศษมากกว่าความสัมพันธ์กันเป็นส่วนตัว ด้วยเหตุนี้ประชาชนจึงไม่ได้หาทางที่จะรวบรวมข้อเสนอ ข้อเรียกร้องอย่างชัดเจนออกมาเพื่อที่จะเปลี่ยนแปลงระเบียบและกฎหมายต่าง ๆ เพราะระบบราชการสามารถสนองความต้องการของตนได้ เรียกได้ว่าในระยะนั้นสภาพทางการเมืองของพม่าเป็นระบบราชการการเมือง ^{๒๑}

๔.๒ พรรคการเมืองกับระบบราชการ

การจะพัฒนาสังคมจารีตประเพณีไปสู่การปกครองและการปฏิบัติตามแนวทางประชาธิปไตยได้นั้น จะต้องมีการเปลี่ยนแปลงขนานใหญ่ในการดำเนินงานต่าง ๆ ในส่วนที่เกี่ยวกับการปกครองและการเมือง กล่าวคือ จะต้องมีคนทำหน้าที่เป็นผู้บริหารทันสมัย และผู้ที่สามารถทำหน้าที่เป็นนักการเมืองที่ได้รับความนิยมจากประชาชน สำหรับพม่านั้นได้พัฒนาระบบราชการเพื่อประโยชน์ในด้านการปกครอง ระบบราชการพม่า จึงได้มีการพัฒนาก่อน และก้าวหน้ามากกว่าพรรคการเมืองในระยะที่พม่าเป็นอาณานิคมของอังกฤษมิได้มีกระบวนการแข่งขันทางการเมืองอย่างชอบธรรม นักการเมืองของพม่าก็เหมือนกับนักการเมืองในสังคมระยะหัวเลี้ยวหัวต่อ ต้องประสบกับปัญหาเอกลักษณ์ของชนทั้งชาติ ควบคู่กันจึงต้องเผชิญกับปัญหาละเอียดอ่อนที่มีความขัดแย้งกันอยู่ในตัว คือต้องหาสิ่งที่เป็นผลประโยชน์ร่วมกัน ขณะเดียวกันก็ต้องเคารพผลประโยชน์ส่วนบุคคล นอกจากนี้ต้องสร้างจิตนาการให้กับสังคมขณะเดียวกันก็ต้องทำให้เป็นนโยบายที่ปฏิบัติได้ควบ

ระบบการเมืองทุกระบบ ก่อให้เกิดความตึงเครียดระหว่างผู้บริหารงานตามโครงการ กับผู้ที่ทำหน้าที่ตัดสินใจและคานานิยมต่าง ๆ ในสังคมหัวเลี้ยวหัวต่อ ความตึงเครียดจะยิ่งมากขึ้นเป็นพิเศษเป็นสาเหตุอันหนึ่งที่ทำให้เกิดความฉีกห่างในสถาบันประชาธิปไตย ความขัดแย้งเหล่านี้ได้เป็นเรื่องสำคัญในการกำหนดรูปการ เมืองสมัยใหม่ของพม่า การที่นักการเมืองพม่าได้ก้าวเข้ามามีบทบาททางการเมืองควบคู่กันไม่มากนัก เพราะสถาบันที่บัญญัติที่จัดตั้งขึ้นในสมัยนั้นเป็นการจัดตั้งโดยฝ่ายข้าราชการ เกิดประโยชน์ในด้านการบริหารนั้น ทำให้ นักการเมืองไม่พอใจที่จะต้องปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ตามพิธีการทางกฎหมายและระเบียบต่าง ๆ ประกอบกับนักการเมืองพม่ามีฐานะไม่มั่นคง และไม่มีความผูกพันกับประชาชน ทั้งนี้เพราะมีว่แทนแกงแยงอำนาจกันตลอดมา มิได้สร้างฐานอำนาจโดยมีประชาชนให้การ

สนับสนุน ทำให้ประชาชนมองผู้นำการเมืองคือคนที่ไม่มีความเห็นและนโยบายว่าเป็นกลไกการบริหารประเทศ

นักการเมืองพม่าได้พยายามที่จะจัดระบบราชการแบบเก่าที่ทำหน้าที่หลักในการปกครอง ดังนั้นเมื่อพรรค เอ.เอฟ.พี.เอฟ.แอล. ได้เข้าบริหารประเทศอย่างแท้จริง ภายหลังที่ได้รับเอกราชแล้วได้ปรับปรุงการบริหาร เพื่อให้สอดคล้องกับการปกครองระบอบประชาธิปไตย และได้ทำการปลดเจ้าหน้าที่ชั้นผู้ใหญ่ที่เป็นต่างชาติโดยสิ้นเชิง ขณะเดียวกันก็ไม่ไว้วางใจข้าราชการพม่าโดยคิดว่าข้าราชการพม่ายังคงผูกพันอยู่กับการปกครองแบบเก่า จึงได้พยายามที่จะกำกับการปฏิบัติงานของข้าราชการ แม้แต่ในเรื่องปฎิบัติงานที่ไม่เกี่ยวข้องกับนโยบาย นอกจากนี้ยังได้ทำการบีบบังคับข้าราชการ ลดเงินเดือนข้าราชการ เนื่องจากพม่าประสบปัญหาการคลังเมื่อปี ๑๙๕๕ ทำให้ข้าราชการไม่สามารถครองชีพอยู่ได้ จึงก่อให้เกิดการทุจริตต่อหน้าที่ อันจึงได้จัดตั้งคณะกรรมการสอบสวนพิเศษ (BIS) เพื่อปราบปรามผู้ทุจริต ปราบกวดคณะกรรมการดังกล่าวได้จับกุมข้าราชการอย่างไม่เป็นธรรม ข้าราชการตกอยู่ในการหวาดกลัวการจับกุม ขวัญของข้าราชการตกต่ำจึงทำให้ข้าราชการลาออกและไม่มีความใคร่อยากจะทำราชการอีกเลย จึงมีข้าราชการที่มีชื่อเสียงและมีความสามารถเหลืออยู่ไม่กี่คน

การปรับปรุงระบบราชการของพรรค เอ.เอฟ.พี.เอฟ.แอล. ปรากฏว่าไม่เกิดผล เพราะปรากฏว่าในปี ๑๙๕๖ ระบบราชการแบบเก่ายังคงดำเนินต่อไป และมีอิทธิพลการเมืองสอดแทรกอยู่ทั่วไปและได้ทำลายระบบความสามารถที่อังกฤษได้วางไว้แต่เดิมลงควย และไม่ก่อให้เกิดปรับปรุงนำไปสู่ระบอบประชาธิปไตยแต่อย่างใด

ด้วยเหตุนี้ ข้าราชการจึงไม่พอใจและคลุกนักการเมือง และรู้สึกว่ พรรค เอ.เอฟ.พี.เอฟ.แอล. ใ้หน้าความเสี่ยงและเสื่อมโทรมมาสู่ประเทศพม่า ส่วนนักการเมืองนั้นก็

ได้พบว่า คนต้องพึ่งพิงความเชี่ยวชาญและความรู้จากข้าราชการ เมื่อพรรค เอ.เอฟ.พี.เอฟ. แอล.แกงแยงอำนาจกันเองภายในพรรคจนก่อให้เกิดการแตกแยกนั้น ข้าราชการก็ได้พยายามที่จะฟื้นฟูฐานะของตน แต่ปรากฏว่าระบบราชการได้เสื่อมโทรมลงมากจนไม่อาจจะฟื้นฟูให้ดีขึ้นได้ ในสถานการณ์ที่เกิดการแตกแยกในกลุ่มสมาชิกพรรค เอ.เอฟ.พี.เอฟ.แอล. ทหารจึงได้เข้ารักษาการณ์เมื่อตุลาคม ๑๙๕๕ ถึง เมษายน ๑๙๖๐ และได้พยายามที่จะฟื้นฟูอิทธิพลของข้าราชการอีกเพื่อให้ระบบราชการ เป็นพื้นฐานของพม่าต่อไปอีก

การที่พรรค เอ.เอฟ.พี.เอฟ.แอล.ได้เข้าสอดแทรกในระบบราชการนี้ ได้ทำลายโอกาสที่จะพัฒนาการเมืองในการแบ่งแยกหน้าที่จัดแบ่งงานในระบบการเมือง อันนำไปสู่การปกครองระบบประชาธิปไตย ทั้งนี้เพราะลักษณะสำคัญในการพัฒนาการเมือง ก็คือ ความเท่าเทียมกัน (equality) ความสามารถ (capacity) และความแตกต่างกัน (differentiation) ของหน่วยต่าง ๆ ในระบบการเมือง ^{๖๔} ทั้งนี้เป็นผลจากนักการเมืองของพม่ามิได้ห่วงในเรื่องการพัฒนาทฤษฎีการปกครองหรือการเมืองในรูปแบบใดรูปหนึ่งที่น่ามาซึ่งแนวความคิดในเรื่องตัวแทนของประชาชน มีแต่อุดมการณ์จะกระตุกเรงเราแสวงหากการสนับสนุนทางชาตินิยม มิได้กำหนดทฤษฎีที่จะเป็นในคานการปกครองแต่อย่างใด ^{๖๕}

๕. ความสัมพันธ์ระหว่างพรรคกับประชาชน

๕.๑ ความสำนึกทางคานการเมืองของประชาชน

ในสมัยการปกครองระบอบสมบูรณาญาสิทธิราช การเมืองของพม่าจำกัดขอบเขตอยู่ภายในแวดวงของกษัตริย์เท่านั้น ขนบธรรมเนียมประเพณีและศาสนาได้ทำพลัง

^{๖๔}

James S. Coleman, Education and Political Development.

(Princeton : Princeton University Press 1965)p. 15.

^{๖๕}

Mc Lennan, op.cit., p. 271 - 272.

ความเคลื่อนไหวทางการเมืองของประชาชน ลักษณะสังคมแบบง่ายไม่ซับซ้อน และความ
 สันนิโคษของชาวพม่าทำให้ชาวพม่ายอมรับสถานะของตนโดยไม่มีเงื่อนไข เมื่อพม่าตกเป็น
 อาณานิคมของอังกฤษนั้นการพัฒนาการปกครองของอังกฤษทำให้ชาวพม่ามีความรู้สึก เรื่อง
 การปกครองเป็นเรื่องของรัฐบาลที่จะต้องให้บริการ ^{๖๖} เมื่อพม่าปกครองในระบบรัฐบาลค
 อังกฤษก็ได้เข้าไปแทรกแรงในองค์การทางการเมืองซึ่งประชาชนให้การสนับสนุนตลอดมา คือ
 จี.ซี.พี.เอ. จนก่อให้เกิดการแก่งแย่งอำนาจกันในกลุ่มผู้นำ การแตกแยกครั้งนี้โดยังความ
 ตระหนกตกใจให้แก่ประชาชน พรรคของกลุ่มหมองจิ้งเรียกว่าพรรคหุมผาทองนี้ เป็นพรรค
 ที่แยกตัวออกจาก จี.ซี.พี.เอ. โดยการสนับสนุนของอังกฤษ สมาชิกพรรคหุมผาทองได้รับ
 แต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งในคณะรัฐบาล และได้สนับสนุนอังกฤษ ประชาชนจึงเฉยเมยต่อการ
 เลือกตั้ง ในการเลือกตั้งครั้งแรกเมื่อปี ๑๙๓๓ มีผู้ไปลงคะแนนเสียงเพียงร้อยละ ๑๒
 ครั้งที่ ๒ ปี ๑๙๓๖ ร้อยละ ๑๗ ครั้งที่ ๓ ปี ๑๙๔๘ ร้อยละ ๒๑ การที่พรรคหุมผาทอง
 รักษาผลประโยชน์ให้แก่อังกฤษ ทำให้ประชาชนเลิกสนใจและเชื่อมั่นในคตินั้นว่า รัฐบาล
 อังกฤษมิได้มีเจตนาที่จะปรับปรุงการปกครองอย่างแท้จริง เพียงแต่ขโมยบายหลอกลวงเท่านั้น ^{๖๗}

นอกจากนี้ เมื่ออังกฤษคำริจะให้พม่าแยกตัวออกจากอินเ ดียสมาชิกสภานิติบัญญัติก็ม
 มีความคิดเห็นแตกแยกเป็น ๒ กลุ่ม คือ กลุ่มที่ต้องการให้แยกตัวกับกลุ่มที่ไม่ต้องการให้แยก
 ตัว ความขัดแย้งนี้ทำให้ทั้งสองฝ่ายตอบโต้กันอย่างเผ็ดร้อนทั้งในทางส่วนตัวและส่วนรวม
 ผลลัพธ์ก็คือหัวหน้านักการเมืองกลุ่มอนุโสิต่างเสียชีวิตในหมประชาชน ^{๖๘} นักการเมืองรุน
 ใหม่ก็ได้ทำลายศรัทธาของประชาชน กล่าวคือ อูจอนมินท์ (U Kyaw Myint) และ

^{๖๖}
 Pye, Politics, Personality and Nation Building, op.cit.,
 p. 101.

^{๖๗}
 Htin Aung, op.cit., pp. 289 - 290.

^{๖๘}
Ibid., p. 293.

คร. บามอ ได้ตั้งกลุ่มคัดค้านการแยกตัวของพม่า ทั้งนี้ เพราะรัฐบาลและพม่าอังกฤษที่มีผล
 ประโยชน์ในการค้าสนับสนุนการแยกตัวของพม่าอย่างเต็มที่ ทำให้เป็นที่สงสัยในความไม่
 บริสุทธิ์ใจของอังกฤษ ประชาชนให้การสนับสนุนจอมอินห์และ คร. บามอ โดยออกเสียง
 เลือกตั้งให้แก่อกลุ่มคัดค้านการแยกตัวของพม่า แต่ต่อมาปรากฏว่ากลุ่มคัดค้านการแยกตัว
 ซึ่งมี คร. บามอ เป็นหัวหน้าได้ไปเข้าร่วมกับพวกคอมมิวนิสต์แยกตัว คนทั้งประเทศตกใจที่นัก
 การเมืองที่ตนเลือกขึ้นมากล้นใจเช่นนั้น ในที่สุดยุคนพม่าก็เสื่อมความเชื่อถือในรัฐบาล
 อังกฤษและในนักการเมืองพม่า

ในการเลือกตั้งทั่วไปครั้งแรก เมื่อปี ๑๙๕๑ เมื่อพม่าได้รับเอกราชอย่างสมบูรณ์
 นั้น มีผู้มีสิทธิออกเสียงเลือกตั้งรวมทั้งหมดประมาณ ๔ ล้านคน แต่มีผู้ไปลงคะแนนเสียง
 เพียงประมาณ ๑ ล้านครึ่ง รัฐบาลก็มิให้ความสำคัญแก่การเลือกตั้งเท่าใดนัก ปรากฏ
 ว่าในการเลือกตั้งในครั้งแรกนั้นมิได้มีการควบคุมการเลือกตั้งอย่างเคร่งครัด บรรดาพวก
 ทหารได้เดินแถวไปลงคะแนนเสียงให้พรรค เอ.เอฟ.พี.เอฟ.แอล. จึงได้มีการร้อง
 เรียนจากผู้สมัครรับเลือกตั้งคัดค้านการเลือกตั้งทุจริตหลายเขต แต่ปรากฏว่าผลการคัด
 สิ้นเป็นประโยชน์แก่ผู้สมัครของพรรค เอ.เอฟ.พี.เอฟ.แอล. ทั้งสิ้น

ส่วนในการเลือกตั้งของชนกลุ่มน้อยตามบริเวณพรมแดนนั้นส่วนใหญ่ประชาชน
 เลือกตั้งผู้นำในสังคมของตน ซึ่งเป็นการแสดงให้เห็นถึงความผูกพันระหว่างผู้นำกับ
 ประชาชนในท้องถิ่น จะเห็นได้จากการเลือกตั้งสภาสูงในรัฐไทยใหญ่ นั้น สมาชิกส่วนใหญ่
 ล้วนแต่เป็นพวกเจ้าฟ้า (Sawbwas) ทั้งสิ้น แม้แต่สถานีวิทยุอยู่ในท้องถิ่นส่วนใหญ่ก็
 ประกอบด้วยเจ้าฟ้า เช่นเดียวกัน

๒๕

Ibid., p. 294.

๓๐

Tinker, op.cit., p. 72.

การที่ประชาชนผูกพันอยู่กับตัวบุคคลและการที่พรรค เอ.เอฟ.พี.เอฟ.แอด. มีคํา
 ทําหน้าที่ให้ความรู้เกี่ยวกับการปกครองนั้น พฤติกรรมทางการเมืองของประชาชนจึงมีได้
 เป็นไปอย่างมีเหตุผลและสามารถคาดคะเนได้เหมือนกับนักการเมืองของชาวยุโรป

๕.๒ การสนับสนุนของประชาชนต่อพรรค

ในระยะของชานเป็นผู้นำของพรรค เอ.เอฟ.พี.เอฟ.แอด. ชานได้
 พยายามทำให้พรรค เอ.เอฟ.พี.เอฟ.แอด. มีพลังประชาชนเป็นฐาน เพื่ออำนาจครอง
 เรียกรองเอกราชกับอังกฤษ ประชาชนชาวพม่าจึงให้การสนับสนุนพรรค เอ.เอฟ.พี.
 เอฟ.แอด. อย่างเต็มที่ จะเห็นได้ว่าการประชุมสมัชชาพรรคครั้งแรกเมื่อเมษายน
 ๑๙๔๖ ที่กรุงย่างกุ้งนั้น ประชาชนจำนวนกว่า ๑๐๐,๐๐๐ คน ได้มาฟังการประชุมผู้แทน
 ของพรรคจากทั่วประเทศประมาณ ๑,๓๐๐ คน เพื่อต้องการเห็นและฟังเสียงของชาน
 ที่นั่น ประชาชนได้ชื่นชมในตัวชาน ถึงว่าชานเป็นผู้นำของชาติไว้วางใจว่าทุก
 สิ่งของชานพูดและทำเป็นสิ่งที่ถูกต้อง จนมีการพูดว่าทุกสิ่งของชานสัมผัสนั้นจะต้องกลายเป็นทอง^{๑๖}
 เมื่อชานถูกสังหารเป็นระยะเวลาที่การดำเนินงานของชานประสบ
 สำเร็จตามเป้าหมาย เขาจึงกลายเป็นผู้ที่เสียสละเพื่อประชาชนอย่างแท้จริง

ชาวพม่านั้นชอบถือสันโดษ ไม่ชอบรวมกันเป็นกลุ่ม เป็นก้อนหรืออยู่ในระเบียบวินัย
 มีลักษณะนิสัยเป็นคนคนเดียว ไม่ชอบทำงานที่จำเป็นต้องใช้เวลาและทำงานที่มีการต่อ
 เนือง แต่ถาเป็นเรื่องเกี่ยวกับศักดิ์ศรีของพม่าแล้ว ชาวพม่าจะสามารถทำได้ตามที่ ซึ่ง
 เอกลัทธิจะมีเห็นได้จากประวัติศาสตร์ของพม่าที่กษัตริย์พม่าสามารถขยายอาณาเขตและ
 ครอบงำอาณาจักรของพม่าได้ ด้วยเหตุนี้ ชานจึงประสบความสำเร็จในการปลุกระดม

๑๖

Maung Maung, Burma and General Ne Win op.cit., p. 174.

๑๗

Tinker op.cit., p. 28.

มวลชนของพม่า แม้จะชกกับลักษณะนิสัยของชาวพม่าในขณะที่ไปรวมกันเดินขบวน หรือ เป็นอาสาสมัครถืออาวุธต่อสู้เพื่อเอกราช ทั้งนี้เพราะผลงานขององชานนั้นนอกจากจะ กอบกู้เอกราชของพม่าจากอังกฤษแล้ว ยังสามารถรวบรวมชนกลุ่มน้อยต่าง ๆ เขารวมอยู่กับพม่าในรูปสหภาพตามข้อตกลงที่ปางหลวงเมื่อ ๑๒ กุมภาพันธ์ ๑๙๔๗ ซึ่งเป็นการขยายอาณาเขตของพม่าในรูปแบบของการเจรจา โดยมีมวลชนพม่าซึ่งมีจำนวนมากกว่าเป็น กำลังสนับสนุนอำนาจการต่อรอง องชานจึงได้รับความสนับสนุนจากประชาชนอย่าง เต็มที่

หลังจากอนุเป็นประธานพรรคสืบต่อจากองชานนั้น เป็นเวลาที่การต่อสู้เพื่อ เอกราชของพม่าได้บรรลุผลตามเป้าหมายแล้ว ความสัมพันธ์ระหว่างพรรคกับประชาชน ก็ไม่ใกล้ชิดกันเหมือนเดิม ทั้งนี้เพราะขาดเป้าหมายร่วมที่หล่อหลอมความ ปั่นอันหนึ่งอัน เดียวกันระหว่างพรรคกับประชาชน นอกจากนี้ บรรดาผู้นำพรรคต่างก็มีภารกิจในคณะรัฐ บาลจนไม่มีเวลาไปพบปะกับราษฎร ประกอบกับการที่พรรคขาดการจัดองค์กรที่ดี ไม่มี เป้าหมายอันแน่นอน การแก้ไขปัญหาดัง ๆ ของพรรคจึงไม่สอดคล้องสนองความต้องการ ของประชาชน นอกจากนี้ อนุยังให้พรรค เอ.เอฟ.พี.เอฟ.แอด. ทำหน้าที่เป็นกองหน้า หรือกลุ่มผู้นำที่โหดปรุประชาชนเกี่ยวกับประชาธิปไตย มากกว่าจะเป็นพรรคการเมืองที่ เป็นตัวแทนของกลุ่มผลประโยชน์ หรือกำหนดนโยบายสำหรับชุมชน หรือแข่งขันกันควบคุม รัฐบาล การสนับสนุนของประชาชนต่อพรรค เอ.เอฟ.พี.เอฟ.แอด. จึงมีแนวโน้ม ที่จะลดต่ำลงเป็นลำดับ จะเห็นได้จากการเลือกตั้ง พรรค เอ.เอฟ.พี.เอฟ.แอด. จะ ได้รับคะแนนเสียงลดลง และเมื่อปี ๑๙๕๖ พรรคฝ่ายค้านได้คะแนนเสียงเพิ่มขึ้นจนเห็น ได้ชัด

อนุได้พยายามกอบกู้ความนิยมจากประชาชนด้วยการส่งเสริมพุทธศาสนา ทำตัวเป็น
 ผู้ปลุกัมพุทธศาสนาแบบเดียวกับกษัตริย์ของพม่า^{๗๔} ทั้งนี้เพื่อหวังความสนับสนุนจากประ-
 ชาชน เพราะอิทธิพลพุทธศาสนามีมากในสังคมพม่า มีความสำคัญต่อชีวิตประจำวันของชาว
 พม่า อนุเชื่อว่าพุทธศาสนิกชนที่ศรัทธาในพระเจ้าวิษณุโกเทศที่เคารพบูชา การเสริมสร้างประชาธิปไตยที่
 ดำเนินในประเทศนั้น ทางที่ดีก็คือเสริมสร้างอิทธิพลของพุทธศาสนาของแต่ละบุคคล รวมทั้ง
 ของประเทศด้วย^{๗๕}

๖. สรุป

พรรค เอ.เอฟ.พี.เอฟ.แอล. มีได้มีลักษณะเป็นพรรคการเมืองที่แท้จริง มี
 ลักษณะเป็นขบวนการแนวร่วมที่รวมกันอย่างกว้าง ๆ เพื่อให้เรียกร้องเอกราชจากอังกฤษ
 เมื่อเป้าหมายดังกล่าวบรรลุผลสำเร็จ ความขัดแย้งภายในกลุ่มที่สำคัญอยู่ในพรรค เอ.
 เอฟ.พี.เอฟ.แอล. ก็ได้เริ่มปรากฏออกเป็นลำดับ จนไม่สามารถที่จะจัดพรรคให้เป็นองค์
 การทางการเมืองอย่างแท้จริงได้ ทั้งนี้เพราะกลุ่มต่าง ๆ นั้นต่างก็มีอุดมการณ์ดั้งเดิมของ
 ตนอยู่แล้ว และผู้นำแต่ละกลุ่มต่างก็มีความต้องการที่จะเขารวมกับพรรค เอ.เอฟ.พี.เอฟ.
 แอล. โดยขยายอิทธิพลจากฐานกำลังของกลุ่มของตนออกไป ซึ่งเป็นสาเหตุที่ก่อให้เกิดการ
 ขัดแย้งกันในระหว่างผู้นำ ค่ายเหตุนี้ โครงสร้างของพรรค เอ.เอฟ.พี.เอฟ.แอล. จึง
 มีได้เป็นโครงสร้างของพรรคการเมืองอย่างมีระบบแต่เป็นการรวมตัวกันอย่างหลวม และ
 ขาดอุดมการณ์ที่เป็นเป้าหมายที่จะช่วยผลักดันให้ดำเนินการสอดคล้องกัน

^{๗๔} Ibid., p. 278.

^{๗๕} Maung Maung, Law and Custom in Burma and the Burmese

Family (Martinus Nijhoff, The Hague 1963) p. 116.

ในการปกครองระบอบประชาธิปไตยในระบบพรรคนั้น พรรคการเมืองเป็นองค์การพื้นฐานทางการเมืองที่สำคัญที่สุด ในการทำหน้าที่ต่อรองผลประโยชน์และเป็นกลไกเชื่อมประสานระหว่างรัฐบาลกับประชาชน แต่การที่พรรค เอ.เอฟ.พี.เอฟ.แอล. เป็นพรรคการเมืองที่ครองเสียงข้างมากไม่มีคู่แข่งชนก๊กมีได้ทำให้พรรค เอ.เอฟ.พี.เอฟ.แอล. มีเสถียรภาพ ทั้งนี้เพราะมีการแข่งขันกันภายในพรรค ดังนั้นมติของพรรคและการดำเนินงานของรัฐบาลจึงมีได้เป็นการแก้ไขปัญหาหรือสนองความต้องการของประชาชน แต่เป็นการสนองความต้องการและแก้ปัญหภายในของพรรค เอ.เอฟ.พี.เอฟ.แอล. ในการนี้อาจจะพิจารณาได้ว่าเป็นผลจากการที่พรรค เอ.เอฟ.พี.เอฟ.แอล. ได้จัดตั้งพรรคในรูปแบบที่ลอกเลียนมาจากฝ่ายตะวันตก ความสัมพันธ์ภายในพรรคจึงมีได้เป็นระบบแต่เป็นความสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกพรรค เป็นความสัมพันธ์กันเป็นส่วนตัว โดยไม่มีระเบียบวินัยหรือกฎเกณฑ์ และเป้าหมายที่กำหนด พฤติกรรมของสมาชิกพรรคให้ป็นไปในแบบเดียวกัน ประกอบกับการที่พรรค เอ.เอฟ.พี.เอฟ.แอล. ไม่มีพรรคฝ่ายค้านในรัฐสภา จึงทำให้พรรค เอ.เอฟ.พี.เอฟ.แอล. มีอำนาจมากและใช้อำนาจไปในทางที่มีชนก๊กให้เกิดการแสวงผลประโยชน์ของกลุ่มต่าง ๆ ที่สังกัดในพรรค เอ.เอฟ.พี.เอฟ.แอล. จนเป็นเหตุที่นำไปสู่การแตกแยกในที่สุด.